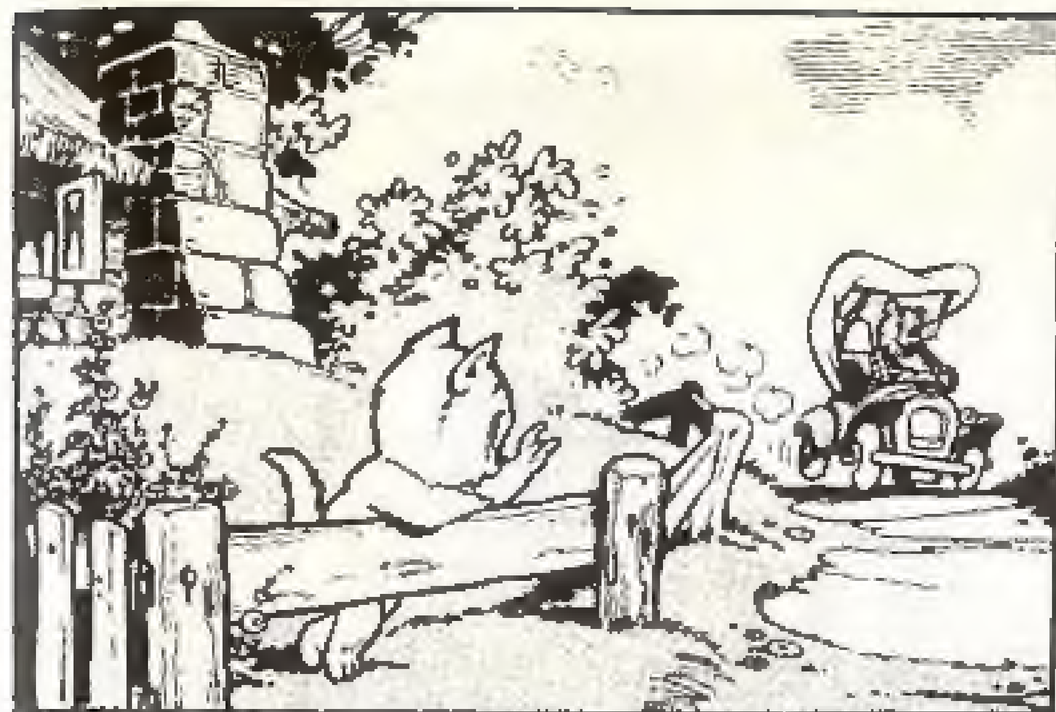

Ollie B. Bommel

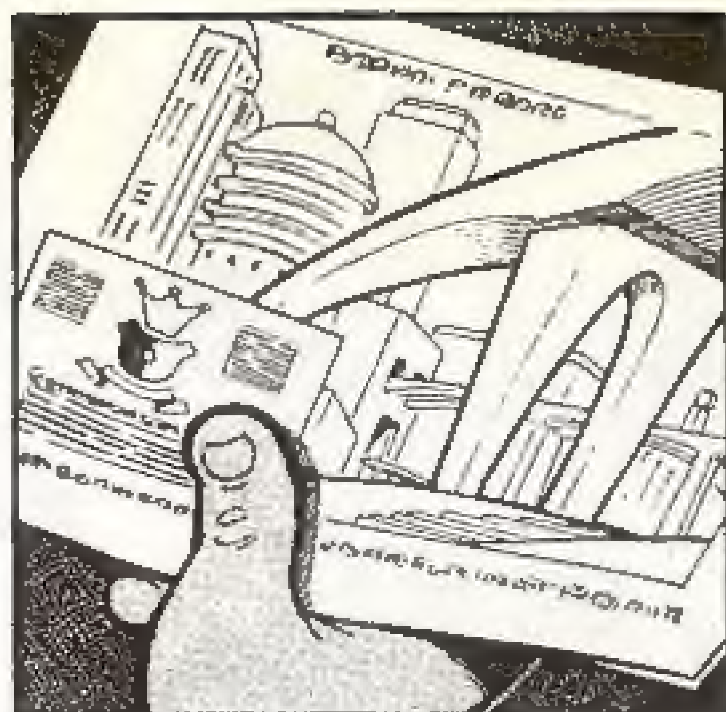
en de beunhaas

Ollie B. Bommel

en de beunhaas

Op een ochtend in de zomer stond Tom Poes in zijn tuin van het mooie weer te genieten. Alles was stil en vredig; de vogels zongen en de wind suisde een beetje in de bomen, zodat hij zich erg prettig voelde. Maar plotseling werd de rust verstoord door het gekuch van een oude automotor. Het was de Oude Schicht, die snel naderde en toen met gierende remmen voor zijn hek stilstond.

'Hallo, jonge vriend', zei heer Bommel, uit zijn voertuig stappend. 'Heb je zin om mee te gaan? Ik ga op reis'.

'Op reis?' vroeg Tom Poes. 'U hebt toch net vacantie gehad?'

'Dit wordt een studiereis', verklaarde heer Ollie. 'Bij die reclameboekjes, die ik voor mijn vacantie verzameld had, vond ik gisteren een heel merkwaardig drukwerkje. 'Kom naar Kontreie', staat er op. En toen ik er eens doorbladerde zag ik, dat ik daar nodig eens naar toe moet'.

'Waarom?' vroeg Tom Poes. 'Wat is dat voor een land?'

Heer Bommel trok een dun pamfletje uit de zak en liet het vol trots zien.

'Dit liefelijk gelegen koninkrijk', las hij, 'paart een schitterend natuurschoon aan vooruitstrevende en frisse ideeën. Men vindt er sprookjesachtige landschappen naast de modernste stedenbouw ter wereld. Een vriendelijke, gastvrije bevolking gaat er hand in hand met een vooruitstrevende regering. Wie Kontreie niet gezien heeft, gaat niet met z'n tijd mee'.

Heer Ollie sloeg het boekje dicht en stak het bij zich.

'Een heer gaat met z'n tijd mee', verklaarde hij fier. 'Daarom ga ik er naar toe. En omdat het goed voor je opvoeding is, ga je mee, als je begrijpt wat ik bedoel'.

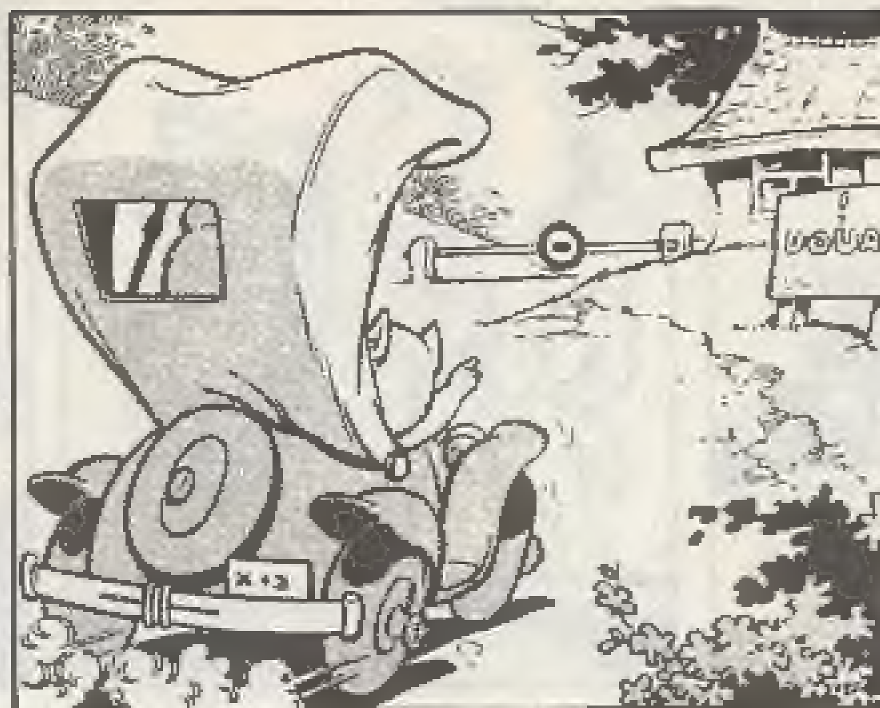

Tom Poes pakte zijn tandenborstel, sloot zijn deur, klom in de Oude Schicht, en daar ging het.

'Dit zal eens wat anders zijn', verklaarde heer Bommel. 'Maar al te vaak zit ik als heer tussen allerlei dromerig gedoe. Het land-Kontreie is nieuw en fris en kan ons dus veel leerzaams bieden, wat jij?'

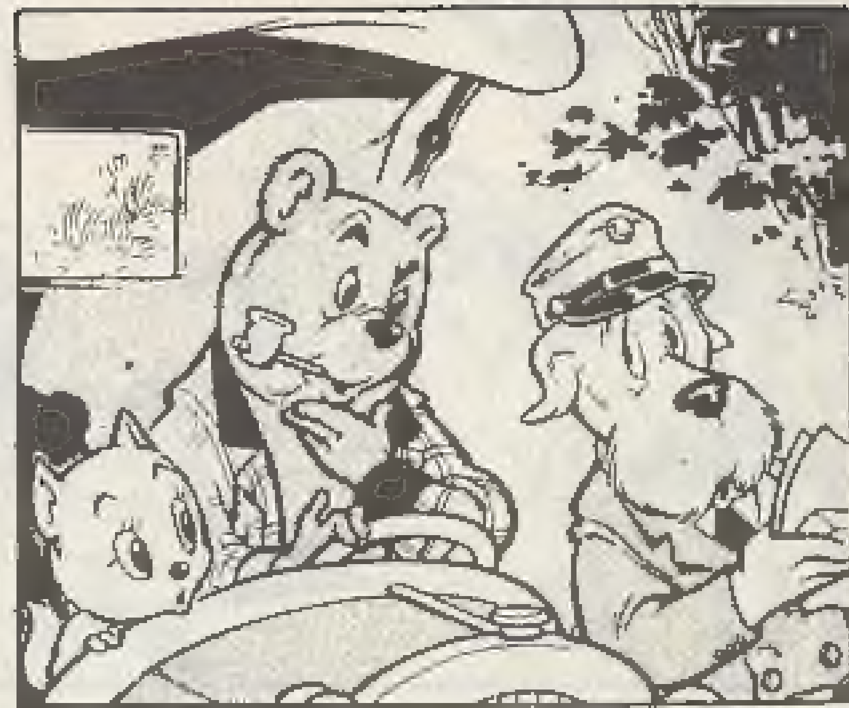
'Hm, misschien wel', zei Tom Poes.

'Het is net een land voor een jong iemand

als jij', hernam heer Ollie. 'In het boekje staat, dat de jeugd uit alle streken toestroomt om getuige te zijn van alles wat daar gedaan wordt. Daarom gaan wij er ook heen. Ook wij stromen toe, als je begrijpt wat ik bedoel'.

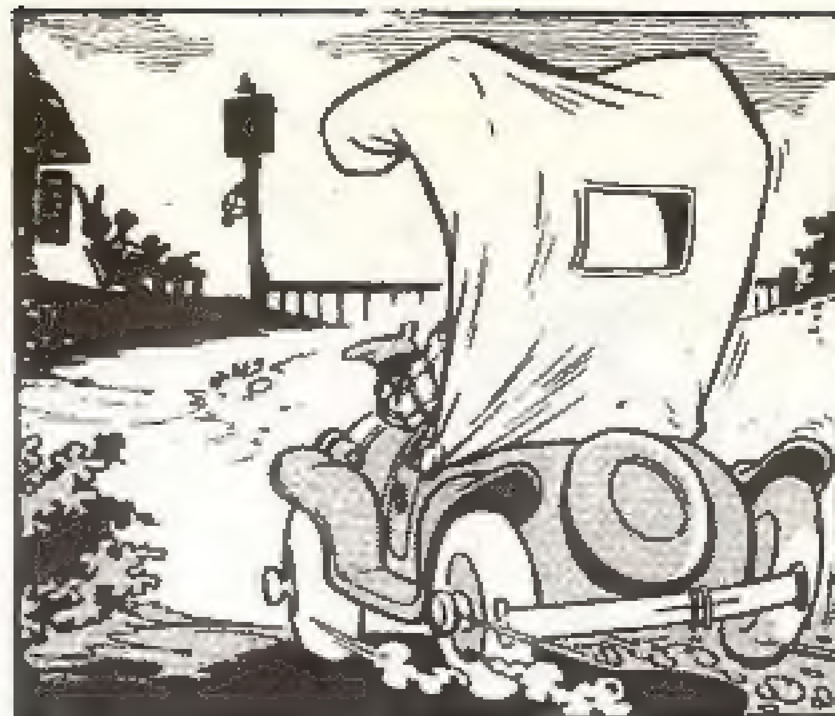
Zo sprekende stuurde hij het oude voertuig met grote snelheid langs de wegen, zodat de grens al gauw bereikt was; er kwam een vervallen douane-huisje in het zicht.

'Waarom is het hier zo stil?' vroeg Tom Poes aan de bejaarde grensbeambte, die naar buiten trad. 'In het boekje staat, dat de jeugd uit alle landen toestroomt'.

'In boekjes staat zo veel', zei de ambtenaar ontevreden. 'Men moet dat niet allemaal geloven. Nee, wie gaat er nu naar Kontreie? Men zal wel wijzer zijn, jonge heer. Er gaan meer lieden uit dan in. Kijk maar eens naar de overkant!'

De oude grensbeambte wees op de baan voor het verkeer, dat uit Kontreie kwam – en nu zagen heer Ollie en Tom Poes, dat een eindeloze rij voertuigen daar op hun beurt stond te wachten.
'Allemaal lieden, die uit het land willen', legde hij uit. 'Mijn collega aan de overkant maakt overuren, terwijl ik me dood verveel. Want u bent de eerste automobiel sinds weken die deze richting uitgaat'.
'Hoe komt dat?' vroeg Tom Poes. 'Is er iets niet pluis in Kontreie?'
'Ik zou het niet weten', zei de douanier, een stempeltje in de papieren zettend.
'Nu, ik weet het wel', zei heer Ollie. 'Dat zijn natuurlijk allemaal ouderwetse figuren, die bang zijn voor de vooruitgang. Maar zo zijn wij niet, hoor. Wij hebben genoeg van dat achterlijke Rommeldam. Wij gaan de toekomst tegemoet; laat die lui daar maar teruggaan naar het verleden, als iemand begrijpt, wat ik bedoel'.

Hij groette de ambtenaar en reed opgeruimd verder naar de grens van Kontreie, die al spoedig in het gezicht kwam, maar Tom Poes nam zichzelf voor om goed op te letten en te ontdekken wat er niet pluis was in het koninkrijk.
Heer Bommel bracht zijn voertuig tot stilstand voor de douanepost en wachtte op het verschijnen van de grenzbeambte. Doch deze zat achter een tafel voor zijn deur en legde een kaartje.

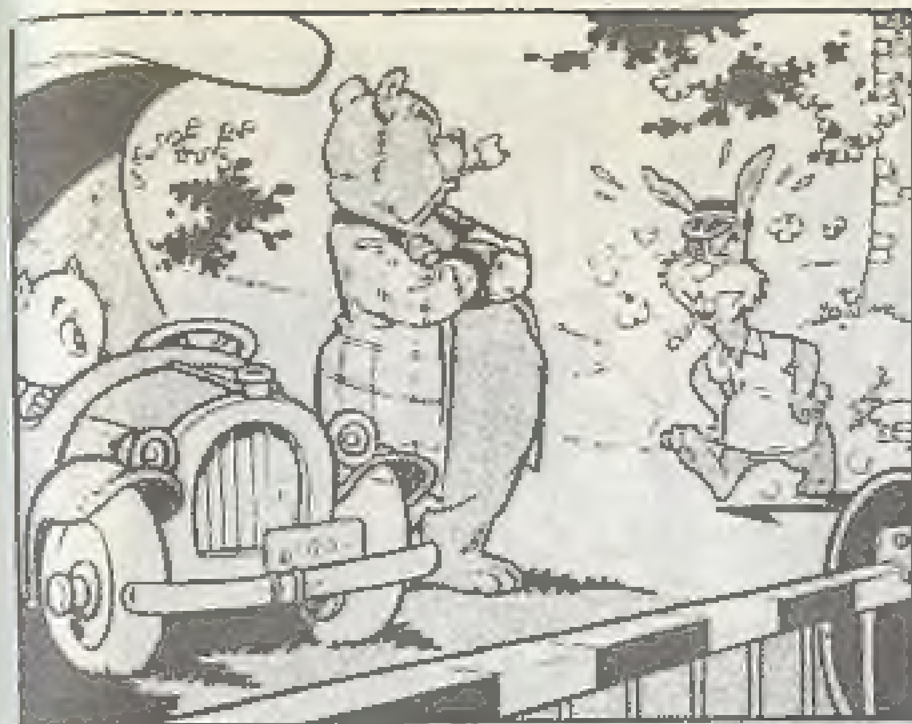

Toen dit enige tijd geduurd had begon heer Ollie zijn geduld te verliezen. Hij kuchte eens, hij liet zijn motor een weinig razen en tenslotte drukte hij op zijn toeter.
De ambtenaar keek gestoord op.
'.Stil een beetje', zei hij. 'Ik zoek hartenvijf'.

'Dat is het toppunt!' riep heer Bommel uit. 'Is dit nu dat ijverige jonge land waar de jeugd naar toe stroomt? Wij komen hier om de frisse idealen te bestuderen en u zit daar maar te kaarten! Wij willen voort!'
Nu legde de douanier zijn spel neer. Hij nam een petje van de tafel, drukte dat op zijn hoofd en begon zijn stoep af te dalen.
'Smokkelaars', sprak hij, 'dat zie je op meters afstand. En nog praatjes ook. Maar ik ben niet bang, hoor. Ik ken mijn vak, reken maar. Kom maar eens uit dat wagentje!'

Heer Ollie steeg met bewolkt gelaat uit de Oude Schicht en kruiste de armen over de borst.
'Ik een smokkelaar?' vroeg hij, vreemd kalm. 'Wat bedoelt u daar mee?'
'Ik ben niet van praatjes gediend', zei de grensbeambte, terwijl hij ijverig nader drentelde. 'Dat spreekt; als ambtenaar in functie heb ik niks met praatjes te maken. Trouwens, dat wagentje van jullie is niet veel zaaks; oudroest, als je mij vraagt. Ik zou er niet graag in rijden. Wat komen jullie hier eigenlijk doen? Wat zijn jullie voor armoedzaaiers?'
Nu verloor heer Bommel zijn geduld geheel. 'Uw gedrag is onbeschaamd', riep hij uit. 'Dat neem ik niet!'
'Hahaha! die is goed!' hernam de douanier, luid lachend. 'Als je het niet neemt, laat je het maar staan! Hahaha!'

'Weet u wel wie ik ben?' riep heer Ollie. 'Ik ben Olivier B. Bommel en ik raad u aan mij niet boos te maken. De toorn van een heer is vreselijk!'
'Hahaha!' gierde de ander, 'de toorn van een heer! Hahah... eh, hm!' Hij zweeg plotseling en verbleekte.
'Be-bedoelt u, dat u ècht b-boos b-bent?' vroeg hij toen met trillende lippen.

'Ik heb niks gedaan', stamelde de douanier. 'Echt, ik weet nergens van, heren. Mijn naam is Haas – en ik ben geheel tot uw dienst. Maar u moet niet boos zijn, d-daar houd ik niet van'.

Zo sprekende zette hij met een kwast, die hij in een daartoe bestemd potje doopte, een groot kruis op de Oude Schicht.

'Niet b-boos zijn!' herhaalde hij bevend. 'Ik doe alleen maar m'n plicht. Goede reis, heren. Neem me niet kwalijk'.

Heer Ollie stapte zwijgend weer in en gaf gas.

'Zo zie je wat rechtvaardige toorn vermag', sprak hij, toen ze verder reden. 'Zag je, hoe die barse grensbeambte schrok, toen ik mijn naam noemde?'

'Hm', zei Tom Poes, 'het was geen barse beambte. Ik geloof, dat hij alleen maar dom en brutaal was. En laf was hij ook'.

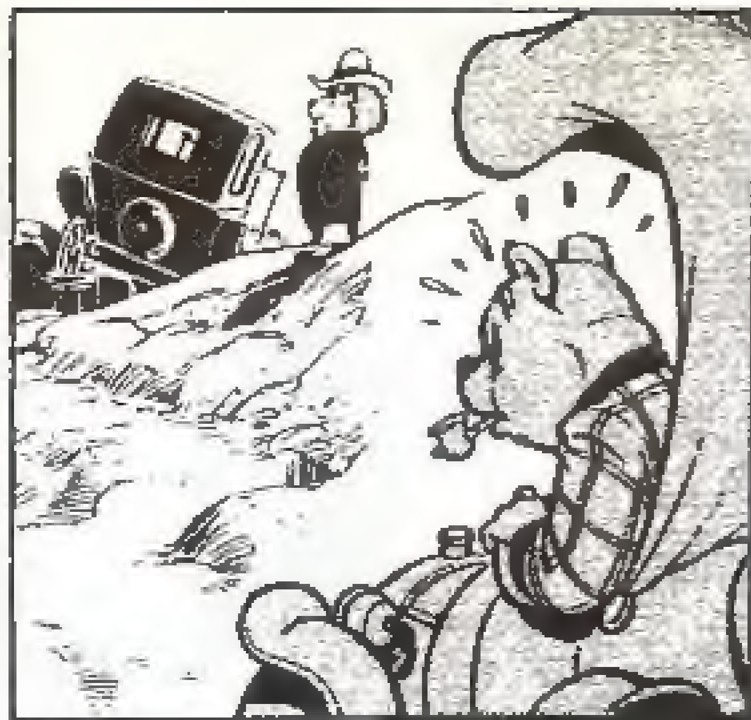
Heer Bommel fronste de wenkbrauwen, maar hij ging er niet verder op in. Want nu kwam er een rivier in het zicht, die overbrugd werd door een reusachtig stalen bouwsel.

'Heb je ooit zo'n mooie brug gezien?' riep hij uit, terwijl hij vol bewondering remde. 'Dit is dan toch dat moderne werk, dat ik in dit land verwachtte. Kijk, daar is een bord. Wat staat er op?'

Hij stapte uit om de onduidelijke lettering te ontcijferen.

'Wegomlechging', las hij. 'De brug is een beetje kapod'.

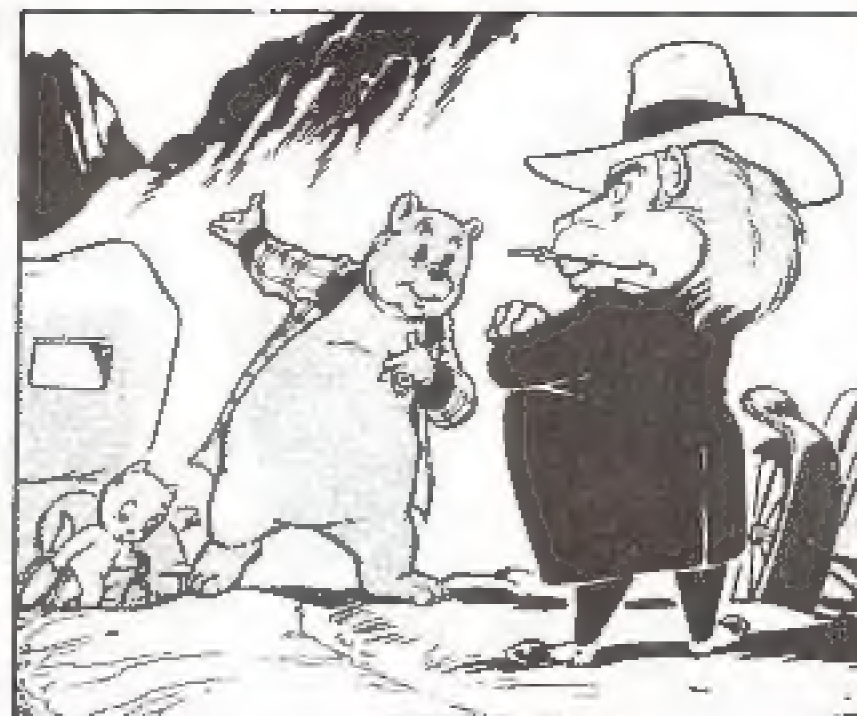

'De brug is wel mooi', zei Tom Poes. 'Maar we kunnen er niet over heen rijden, omdat hij stuk is. Wat heb je aan zo'n brug, heer Ollie?'
'Ach wat', zei heer Bommel. 'Zelfs de beste dingen kunnen wel eens een beetje kapot gaan. Men moet zoiets niet te zwaar tillen. Hier is een wegomlegging, dus we nemen deze zijweg, heel gewoon. In dit moderne land zijn de wegen allemaal even goed, dat zul je zien'.
Maar het bleek al spoedig, dat hij het mis had. De weg, die langs de rivier voerde was een smal modderpad vol kuilen. Ze kwamen dan ook maar langzaam vooruit, totdat ze tenslotte voor een diepe poel stilstonden.
In het water was een andere auto scheef weggezakt – en opzij van de weg stond een donker geklede vreemdeling met grimmig gezicht toe te kijken.
'Die heer heeft pech gehad', zei Tom Poes. 'Geen wonder; op zo'n weg kan men ook niet rijden'.
'Pech kan iedereen krijgen', zei heer Ollie. 'Maar wij, heren-automobilisten helpen elkander altijd'.
Zo sprekende stuurde hij zijn voertuig voorzichtig langs de rand van de kuil, totdat hij voor de andere wagen op het pad stond.
'Ziezo', hernam hij. 'Nu ga ik hem onze hulp aanbieden, jonge vriend. Let op, hoe ik dat doe, dat is leerzaam'.

Heer Bommel bracht zijn auto voor de kuil tot stilstand en stapte uit.

'Dat was een knap staaltje, al zeg ik het zelf', sprak hij, zich tot de vreemdeling wendend. 'Maar voor ons Bommels is zoiets een kleinigheid'.

'O, ja?' vroeg de ander koeltjes.

'Ja', bevestigde heer Ollie. 'Ik ben Olivier B. Bommel. U hebt vast wel eens van mij gehoord. Altijd daar waar hulp nodig is'.

'Dan zult u het wel druk hebben', meende de onbekende.

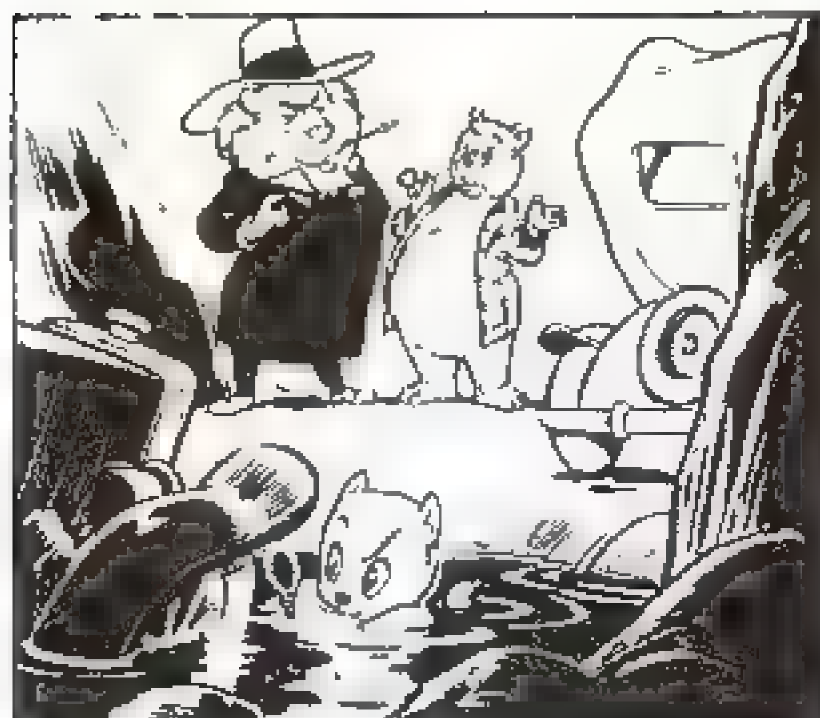
Heer Bommel knikte. 'Ik ben altijd bezig', zei hij. 'Zelfs in mijn vacanties ken ik geen rust. En nu ben ik dus hier om u mijn hulp aan te bieden. Uw auto zit lelijk in de modder, als u begrijpt, wat ik bedoel'.

De vreemdeling bekeek zwijgend zijn voertuig, dat tot de assen in het water stond en daarbij viel zijn blik op Tom Poes, die een sleepkabel uit de Oude Schicht had gehaald en daarmee aan het zeulen was.

'Wat is uw kleine vriend van plan?' vroeg hij bars.

'Oh, die...' hernam heer Ollie. 'Hij eh... wel, we zijn bezig om u te helpen, zoals ik al zei'.

'Hm', zei de ander. 'Ik weet niet, of ik uw hulp wel nodig heb, meneer Bebommel. Mijn chauffeur is weg om een kraanwagen te halen – en in dit land moet men voorzichtig zijn wanneer een onbekende zomaar hulp aanbiedt. Ik heb nog nooit van u gehoord, meneer'.

Tom Poes had de sleepkabel aan de achterkant van de Oude Schicht vastgemaakt en nu waadde hij door de modder naar de auto van de vreemdeling.
'Vreemd', sprak deze, 'ik heb zoiets nog nooit meegemaakt. Hoeveel gaat uw hulp kosten, meneer Bebommel?'
'Bah!' riep heer Ollie boos. 'Wij heren helpen niet voor geld! Geld speelt geen rol voor lieden van onze stand, dat moest u weten.'
'Het is mogelijk', gaf de ander toe. 'Geld speelt voor mij wel een rol. Maar misschien ben ik niet van uw stand.'
Die opmerking stemde heer Bommel milder.
'Dat kunt u niet helpen', hernam hij. 'Ollie, jongen, men wordt als heer geboren', zei mijn goede vader altijd. En daar kunnen we ons aan houden. Maar daarom kunt u toch nog wel een goed iemand zijn, als u begrijpt wat ik bedoel. Een ogenblikje, ik zal even de leiding van het werk op mij nemen.'
Met die woorden stapte hij in zijn voertuig en gaf voorzichtig gas. Onder hevig motorgeronk en zware benzinedampen trok de Oude Schicht de andere wagen nu uit de kuil.
'Ziezo', sprak heer Ollie, tevreden uitstappend. 'Dat is ook al weer in orde.'
'Niet helemaal', zei Tom Poes. 'Dit wiel heeft een lekke band. Maar ga maar verder praten, ik zet er wel een andere op.'
'Vreemd', mompelde de vreemdeling. 'Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt. Wat zou er achter zitten?'

Heer Bommel keek enige tijd goedkeurend toe, hoe Tom Poes de nieuwe band omlegde. Daarop gaf hij enige nuttige aanwijzingen en wendde zich toen weer tot de vreemdeling

'Het is zó gebeurd', sprak hij 'Voor ons is dat soort werk een kleinigheid Mijn eigen wagen onderhoud ik zelf en is het geen juweel?'

'Hij is erg eh – bijzonder', gaf de ander toe. 'En het is heel vriendelijk van u om u zoveel moeite voor een onbekende te geven. Dat ben ik niet gewend. Kent u mij soms?'

Heer Ollie keek hem verbaasd aan.

'Nee', zei hij 'Wie bent u dan?'

Deze vraag bracht de vreemdeling even in verlegenheid Hij woelde wat in zijn baardje en sprak toen bedremmeld 'Mijn naam is Jansen'

'Dat komt mij bekend voor', zei heer Bommel peinzend. 'Maar toch ken ik u niet; het zal dus wel toeval zijn En kijk, uw wiel zit er aan. U kunt weer rijden'.

De heer Jansen trad op zijn auto toe en bekeek het werk van Tom Poes vol bewondering

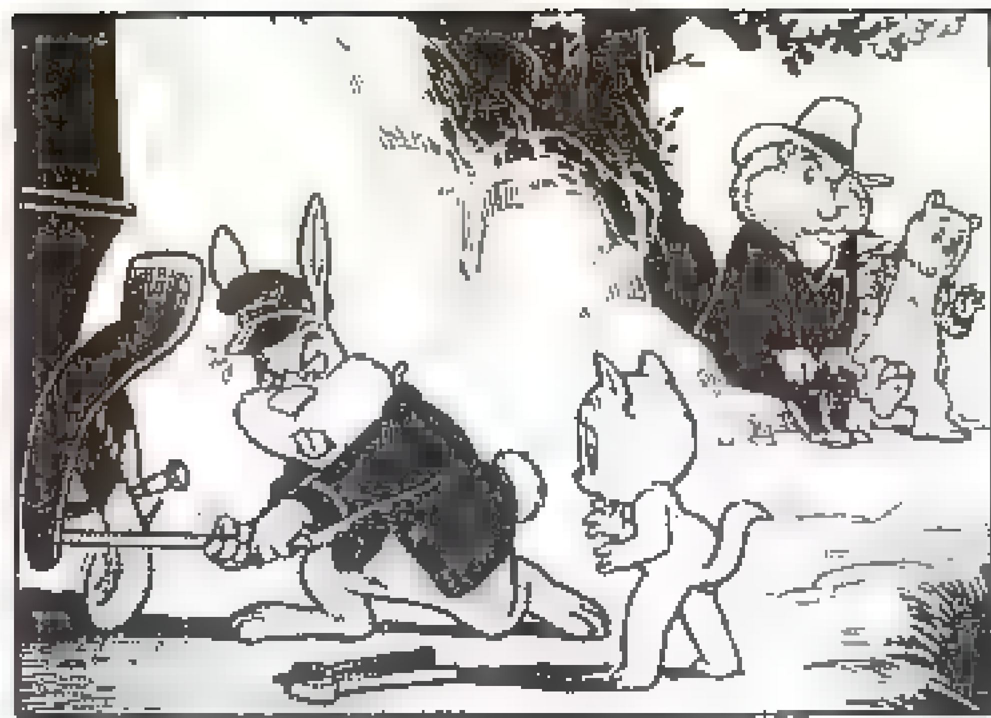
'Knap', zei hij 'En zo vlug. Ik ben u zeer dankbaar'

Heer Ollie wenkte deze lof bescheiden a doch hij werd hierin gestoord door een ruwe stem, die riep

'Ik wil niet hebben, dat iemand aan mijn wagen komt. Hij is aan mij gewend en hij houdt niet van vreemden'

'Dat is mijn cauffeur', zei de heer Jansen glimlachend. 'Zijn manieren zijn wat grof maar hij is een prima vakman

De chauffeur trad nu naar voren. Hij keek achterdochtig naar heer Bommel en Tom Poes en wendde zich toen tot de vreemdeling.

'Ik heb geen hulp kunnen vinden', verklaarde hij. 'Er woont hier niemand in de buurt en ik ben verdwaald. Want de kaart die ik bij me had deugde niet. Alles staat er verkeerd op, zogezegd.'

'Het geeft niet', zei de heer Jansen minzaam. 'Deze heren waren zo vriendelijk om de wagen uit de kuil te trekken. En het wiel is ook al verwisseld, zoals je ziet.'

De chauffeur wierp een duistere blik op de geheel herstelde auto en deinsde een pas achteruit.

'Wilt u zeggen dat een paar vreemde prutsers aan mijn auto hebben geknoeid?' riep hij uit. 'Het is toch wat te zeggen! Wat een brutaliteit!'

'Kom, kom', suste zijn meester. 'Het was goed gemeend en het is zeer goed gedaan ook.'

De ander luisterde echter niet naar deze woorden. Onder het gemompel van: 'We zullen wel eens zien', nam hij een tang en een breekijzer uit de gereedschappenruimte en begon te werken.

'Wat ga je doen?' vroeg Tom Poes ongerust.

'Ik ga je werk controleren natuurlijk', gromde de chauffeur. 'Het zou me niets verbazen als je de remvoering uit de koppakking getrokken had.'

De heer Jansen wendde zich hoofdschuddend tot heer Ollie, die zich wat ontdaan op de achtergrond ophield.

'Neem het hem maar niet kwalijk', sprak hij. 'Hij is wat ruw; maar hij is een prima vakman.'

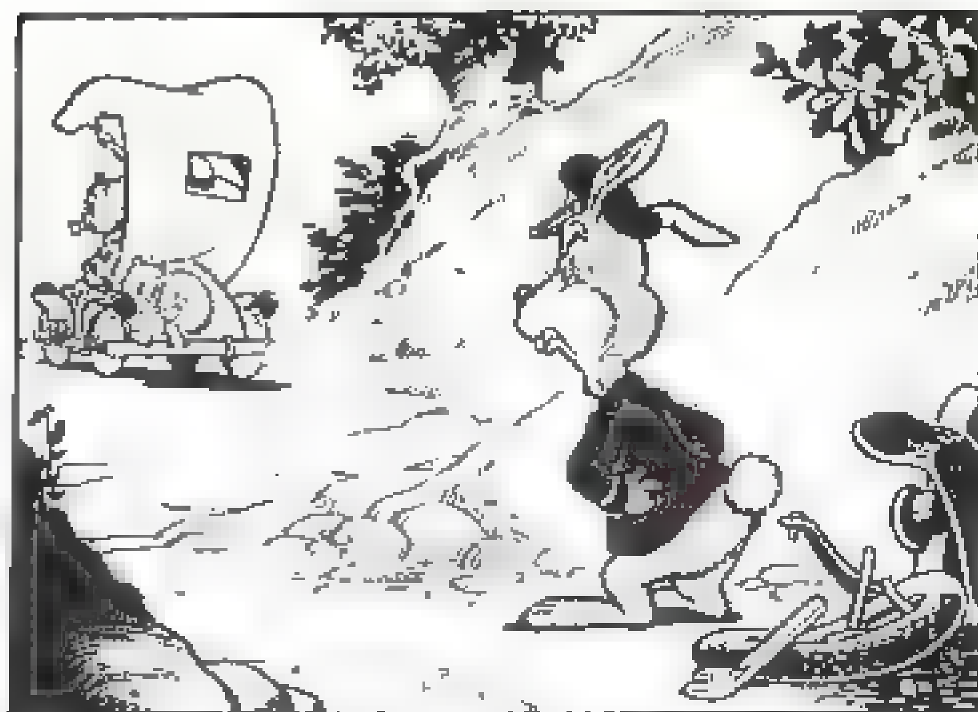

Heer Bommel keek ongerust naar de chauffeur, die met grote ijver aan het werk toog.
'Een prima vakman? O juist', herhaalde hij onzeker. 'Maar wat doet hij nu, heer Jansen?'
'Het lijkt me', sprak de ander na enige studie, 'dat hij bezig is om het werk van uw kleine vriend na te kijken. Hij is een specialist en hij houdt er niet van wanneer anderen aan de auto zitten.'
'Ja, ja', zei heer Ollie wat vaag. Hij begon ongerust te worden, net als Tom Poes trouwens. De chauffeur sloopte met grote snelheid een wiel van de wagen, wrikte een spatbord los, draaide enkele schroeven uit de gaten en maakte binnen korte tijd een wrak van het rijvaardige voertuig.
'Flodderwerk!' riep hij tenslotte uit. 'De hele auto is verflodderd. Dat komt ervan, wanneer allerlei sukkelaars zich met dingen bemoeien waar ze geen verstand van hebben.'
'Bedoel je mij?' vroeg Tom Poes verontwaardigd.
'Wie anders?' riep de vakman met schrille stem. 'Jij hebt de fuseherpennen in de kleppen gedraaid. En kijk nu eens! Er deugt niets meer van!'
'Maar deze rommel heb je zelf gemaakt', zei Tom Poes. 'En wat bedoel je met die pennen? Ben jij een vakman?'
'De chauffeur Haas is door de regeringsdeskundige aangenomen', sprak nu de heer Jansen nadertredend. 'Dus is hij een vakman. En omdat hij een vakman is zal hij de schade wel snel hebben gerepareerd. Niet waar, Haas?'
Er viel een drukkend zwijgen.

'Ik kan dit niet herstellen', riep de chauffeur uit. 'Men heeft mijn auto verflodderd en nu moet ik het weer opknappen! Ja zeker! Maar dat gaat niet. Het materiaal deugt trouwens ook niet!'

'Dat is ernstig', zei de heer Jansen. Hij wierp een blik op zijn horloge en schudde het hoofd. 'Over een half uur moet ik een nieuwe fabriek in werking stellen', prevelde hij zorgelijk. 'Wat nu te doen?'

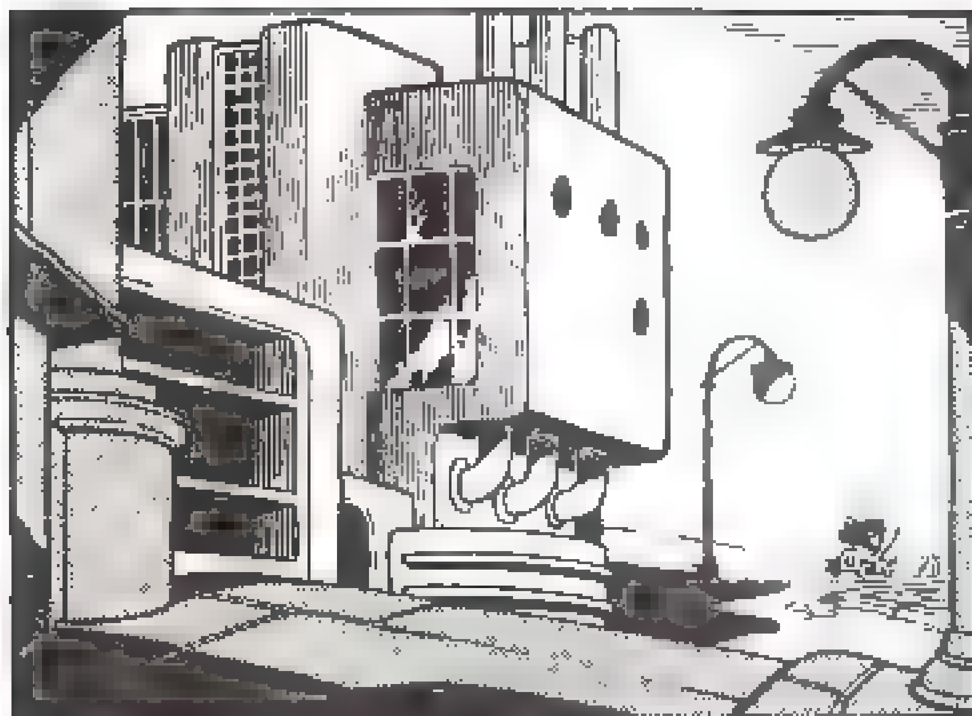
'U kunt met ons meerijden', stelde heer Bommel voor. 'En als ik u was, zou ik een andere chauffeur nemen. Als dat een vakman is, weet ik niet meer wat dat is. Hij heeft zelf de auto gesloopt — en niemand anders'.

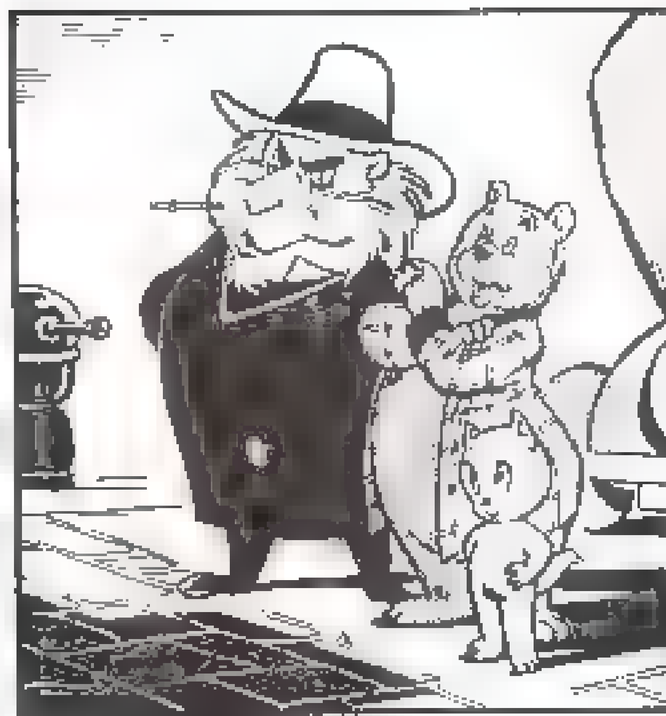
'Nog praatjes ook!' riep de chauffeur Haas. 'Maar dat neem ik niet. Ik zal me bij de regeringsdeskundige beklagen'.

Niemand luisterde echter naar hem. Zijn werkgever schreed naar de Oude Schicht en ging zwijgend naast heer Ollie in het voertuig zitten. Tom Poes zette zich wat ongemakkelijk op de achterbumper en voort reed het trouwe voertuig.

De ongelukkige vakman bleef alleen bij de wrakstukken achter. Hij staarde de verdwijnende auto met gebalde vuisten na. Toen de stofwolken waren opgetrokken barstte hij in schreien uit.

'Nu zijn ze nog boos op me ook!' stamelde hij. 'Boehoe-hoe... wat vervelend is alles!'

De heer Jansen wees de weg, heer Bommel stuurde en zo bereikte de Oude Schicht al spoedig het doel van de tocht.
'Een mooie fabriek!' zei heer Ollie. 'Men kan wel zien dat dit een vooruitstrevend land is. Aan dit gebouw kan iedereen een voorbeeld nemen'.
'Ach, we doen ons best, hier in Kontreie', zei de heer Jansen; 'Maar om de een of andere reden loopt alles altijd tegen. Dit bouwwerk is reeds drie keer ingestort omdat er fouten in zaten. Soms wordt men er moedeloos van'.
Hij stapte uit en staarde somber naar de nieuwe fabriek.
'Waarom loopt alles altijd tegen?' vroeg Tom Poes.
'Ik weet het niet', mompelde de ander. 'Het lijkt wel of we door het ongeluk achtervolgd worden. Maar komaan, nu is het toch klaargekomen. Ik ga de machines in bedrijf stellen. Goede middag en bedankt voor uw hulp'.
Zo sprekende schreed hij op de ingang af en betrad het gebouw.
'Een aardige baas', meende heer Bommel, hem naogend. 'Hij moet een belangrijk iemand zijn. Zeker een hoofddirecteur of een opperman of zo. Maar je ziet het, jonge vriend, wij hooggeplaatsten hebben het niet gemakkelijk. Alles loopt ons altijd tegen'.
'Hm', zei Tom Poes, 'ik zou toch wel eens willen weten waarom'.

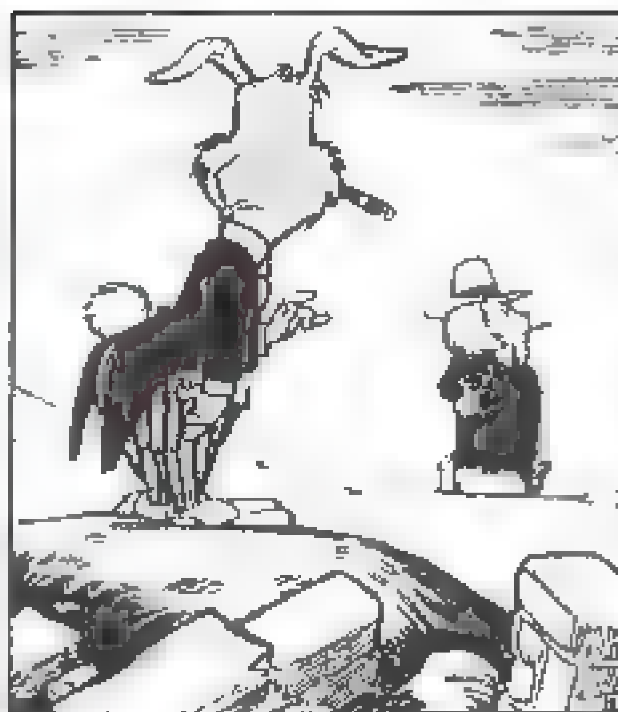

Let goed op", sprak heer Bommel. 'Dit is leerzaam, jonge vriend. Kijk maar eens rustig, ik wil wedden, dat je nog nooit zo'n modern luifeltje gezien hebt. En let op die nieuwe aanpak van het deurprobleem. Dat is wat anders dan Rommeldam, he!"
Hm', zei Tom Poes. 'Maar die meneer Jansen vertelde, dat dit gebouw al drie keer in elkaar gezakt is voordat het klaar was. Dat gebeurt in Rommeldam toch nooit'
Een toeval', meende heer Ollie. 'Zoiets kan zelfs de knapste bouwmeester overkomen. Je moet trouwens afleren om alles af te kammen. De jeugd past slechts eerbied voor het werk van ouderen. '
Hij zweeg, want uit het gebouw klink een aanzwellend geloei, dat de ruiten deed trillen

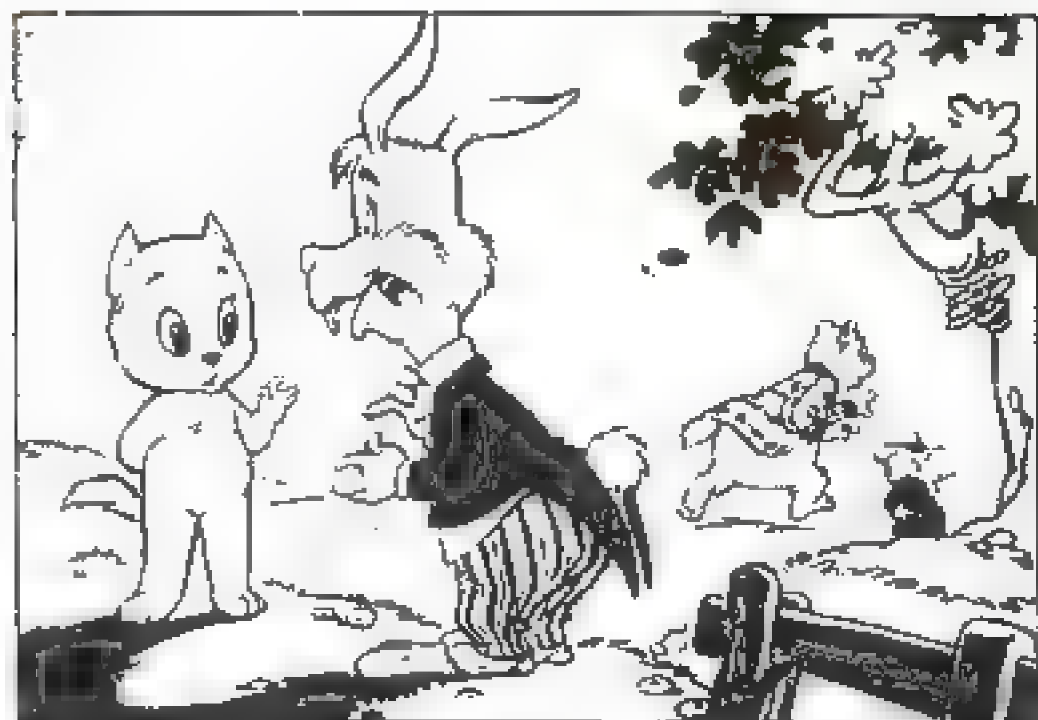
'De machines worden in bedrijf gezet', legde heer Bommel wat onzeker uit. Doch een machtige ontploffing legde hem het zwijgen op. Een van de muren scheurde en stortte in puin en door het gat dat zodoende ontstond werd de heer Jansen naar buiten geschoten. Geruime tijd klonk het geluid van vallend metselwerk en neerkletterende machineonderdelen, maar eindelijk werd alles stil
Nu kwam de directeur van de fabriek naar buiten rennen om de heer Jansen te helpen
'Wat een ramp!' riep hij uit. 'De manometer is in de luchtverdeler geslagen. Alles is kapot!'

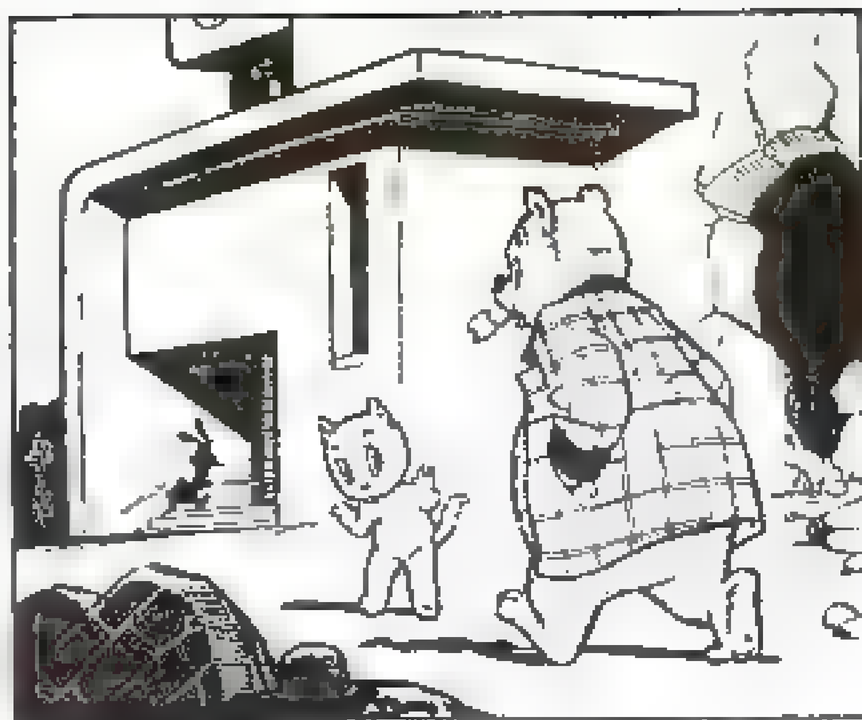

De directeur van de fabriek hielp de heer Jansen overeind, klopte hem de jas af en hielp hem zijn hoed rechtzetten.
'Wat een toestand, niet?' riep hij uit. 'Een klein ongelukje. Het kan iedereen overkomen, maar vervelend is het wel. Een moertje in de verdeelkap of een spindeltje dat vuil slaat, u kent dat. Zoiets hebben die nieuwe machines altijd'
'Dit is de derde keer', zei de heer Jansen met barse stem
'Ja, het is te gek, hè?' riep de ander uit 'Het materiaal deugt niet, dat is het. Maar het is zó verholpen, hoor. We hebben prima vakmensen en als u even wacht ...'
'Ik wacht niet meer', zei de heer Jansen. 'Ik heb er genoeg van. Goede middag'.
Hij keerde zich om en schreed vaardig heen. De directeur keek hem schouderophalend na
'Nog een grote mond ook', prevelde hij. 'Drukte en verbeelding. Laat hij het zelf opknappen, als hij kan...'
Hij zweeg, want het geluid van naderende voetstappen trof zijn oor. Het waren heer Bommel en Tom Poes, die uit hun schuilplaats kwamen.
'Spionnen!' riep de directeur uit. 'Ons de kunst afkijken, he? Jullie durven hoor. Maak, dat je weg komt'
'Veel kunst is hier niet af te kijken', zei heer Ollie bitter. 'Dit soort machines is bij ons in Rommeldam beter, zoals ik net tegen mijn jonge vriend zei. Hier loopt alles tegen. Maar ik zou wel eens willen weten waarom'.

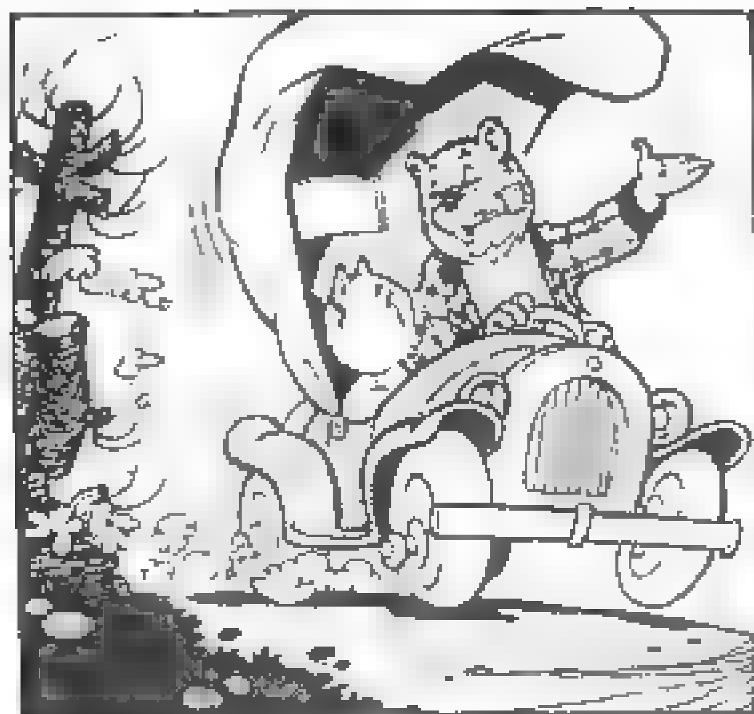

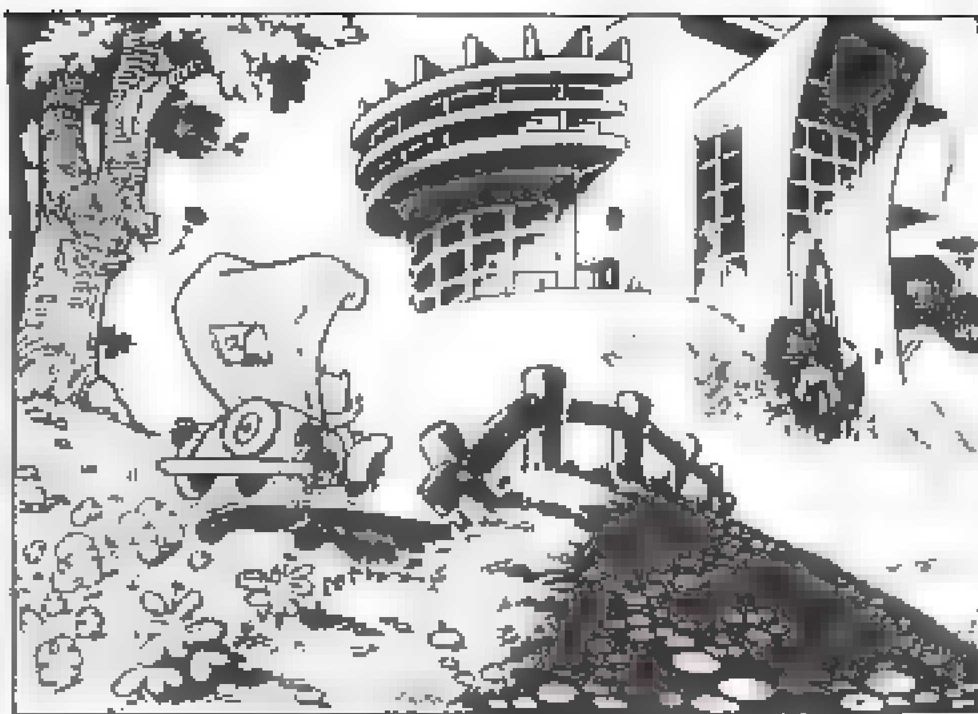

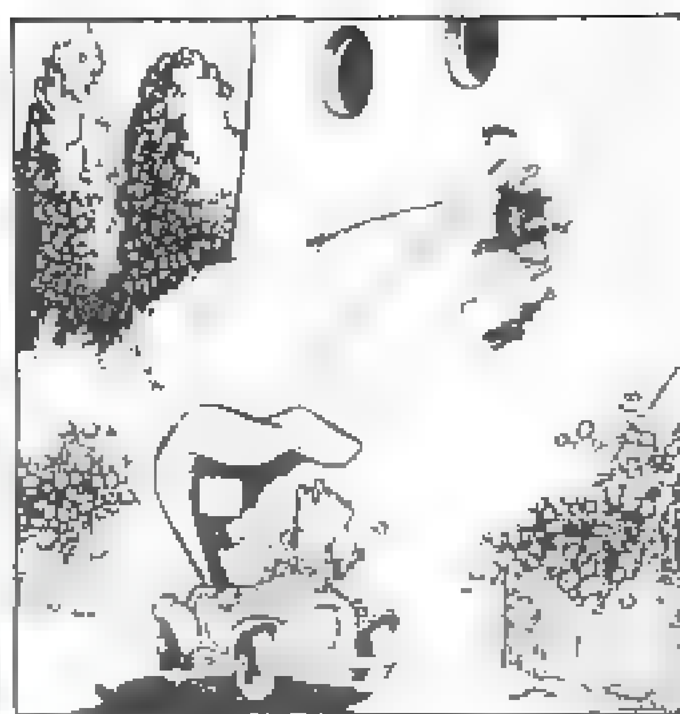

'Wacht hier even, jonge vriend' zei heer Bommel. 'Ik ga even aan die arme heer Jansen vragen of hij soms met ons wil meerijden. Hij loopt daar zo zielig alleen weg, als je begrijpt wat ik bedoel'
Tom Poes bleef dus achter bij de directeur van de fabriek en hij nam hem eens goed op, want hij meende, dat hij dat gezicht al eerder had gezien.
'Wat kijk je?' vroeg de ander snauwerig. 'Zit mijn das soms scheef?'
'Nee' zei Tom Poes, 'maar het is net of ik u ken'

'O, dat!' riep de directeur en hij lachte breed. 'Ja, dat overkomt me vaker. Echte familietrekken, hè? Je kent dat. Mijn naam is Haas - en we zijn een grote familie. Allemaal prima vaklui. Je zult mijn neef de generaal gezien hebben; die lijkt sprekend op mij'.
'O', zei Tom Poes, 'dat kan. Hoewel het geen generaal was. Hij was chauffeur. En de douanebeambte had ook uw familietrekken'.
'Brutaal joch', zei de fabrieksleider. Hij draaide zich om en ging zijn beschadigd gebouw weer binnen.
Nu keerde ook heer Bommel terug.
'De heer Jansen wil niet meerijden', verklaarde hij. 'Hij loopt liever, want hij wil nadenken, als je begrijpt wat hij bedoelt. Maar waarom luister je niet naar wat ik zeg, jonge vriend?'
'Ik moet nadenken', zei Tom Poes. 'Over die familie Haas. Ik begin te begrijpen waarom hier altijd alles tegenloopt; het is een grote familie, ziet u?'

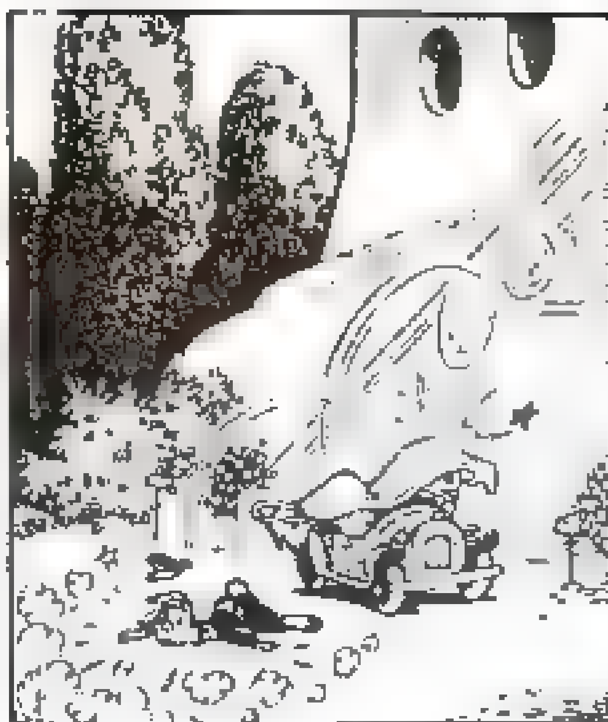

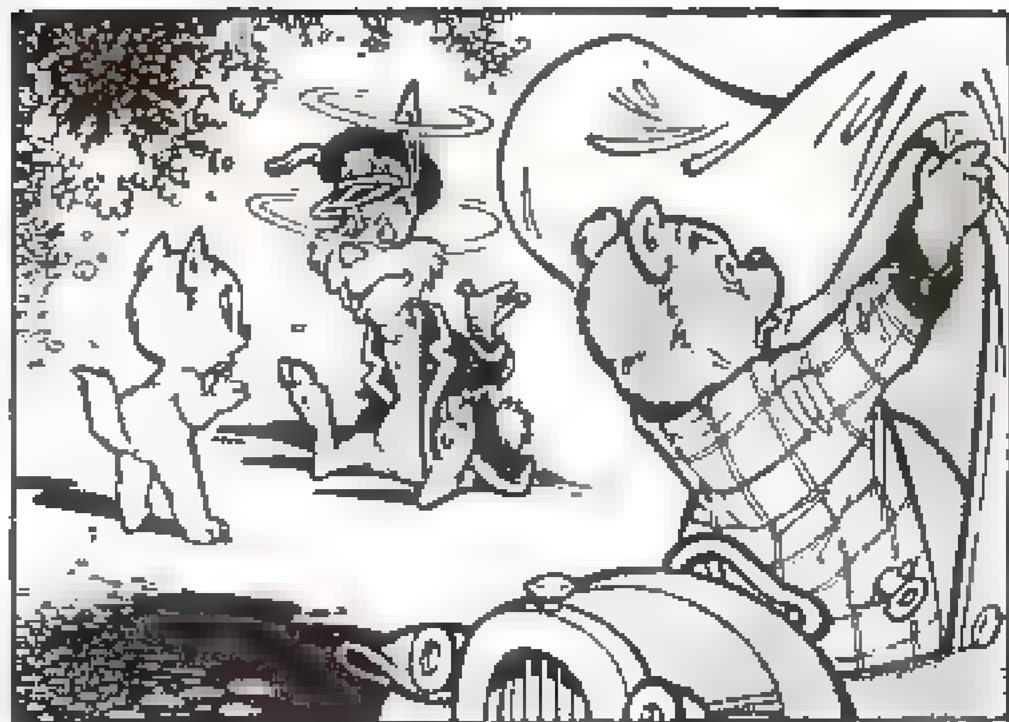
'Ik heb een adres van een goed hotel van de heer Jansen gekregen', zei heer Ollie, toen ze in de Oude Schicht weer verder reden. 'Een prima hotel met een goede keuken, zei hij. Nu, dat is precies wat we hebben moeten. Ik begin trek te krijgen, wat jij? Anders een aardige baas, die Jansen: echt iemand van mijn stand. Jammer, dat hij niet wilde meerijden'.
'Hm', zei Tom Poes, 'ik vind hem een vreemd iemand. Ik zou wel eens willen weten wat zijn vak is'.

Heer Bommel wilde een scherp antwoord geven, doch nu kwam het hotel in zicht. De gedurfde lijnen daarvan maakten hem een ogenblik sprakeloos.
'Toch een prachtig land, dit Kontreie', mompelde hij. 'Waar vindt men zo'n herberg?'
Hij reed peinzend voor de stoep, die naar de ingang leidde en bracht zijn voertuig tot stilstand.
'Neem dit goed in je op, jonge vriend', hernam hij. 'Dit is leerzaam!'

Op dat moment maakte zich een gestalte uit de deuropening los. Het was de portier, die toe kwam snellen om het portier te openen. Doch de ijverige bediende lette niet op de stoeptreden, zodat hij struikelde. Tom Poes echter lette meer op de gelaatstrekken van de ongelukkige, dan op zijn tuimeling.
'Het is er eentje van de familie Haas', zo prevelde hij. 'Dat wil ik wedden!'

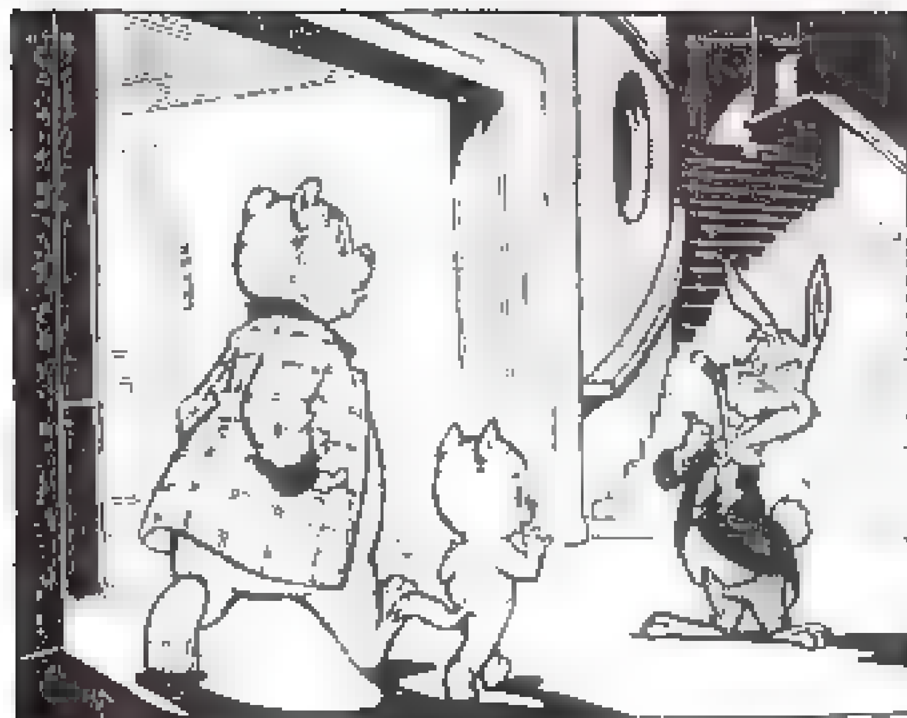

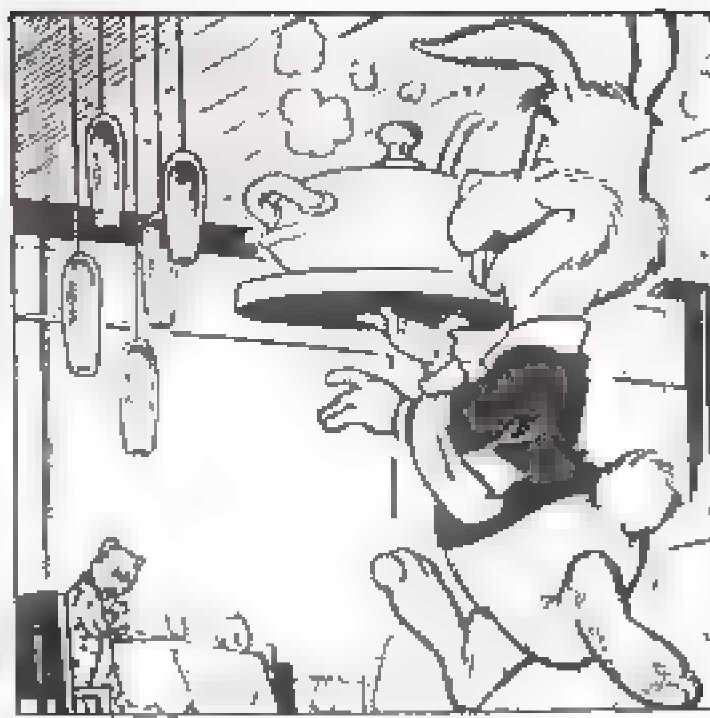
De ongelukkige portier stortte van de bovenste stoeptreden af, draaide toen enige keren door de lucht en smakte tenslotte met een klap op het kapje van de Oude Schicht. Het linnen kon hem niet houden, dat spreekt. Met een scheurend geluid zakte het in elkaar op de hoofden van heer Bommel en Tom Poes, zodat die danig in de verdrukking kwamen. Doch de val van de portier was gebroken en hij liet zich dan ook onbeschadigd op de grond glijden.

'Hehè', sprak hij tevreden. 'Dat treft! Het is toch maar gemakkelijk wanneer men handig is'.

'Handig?' riep heer Ollie uit. Hij had zich van de eerste schrik hersteld en poogde nu de schade enigszins ongedaan te maken. 'Handig? Ik heb zelden zoiets lomps gezien. Schaam je je niet om de gasten op deze wijze op het hoofd te springen? Maar ik zal me bij de directeur beklagen, dat beloof ik je'

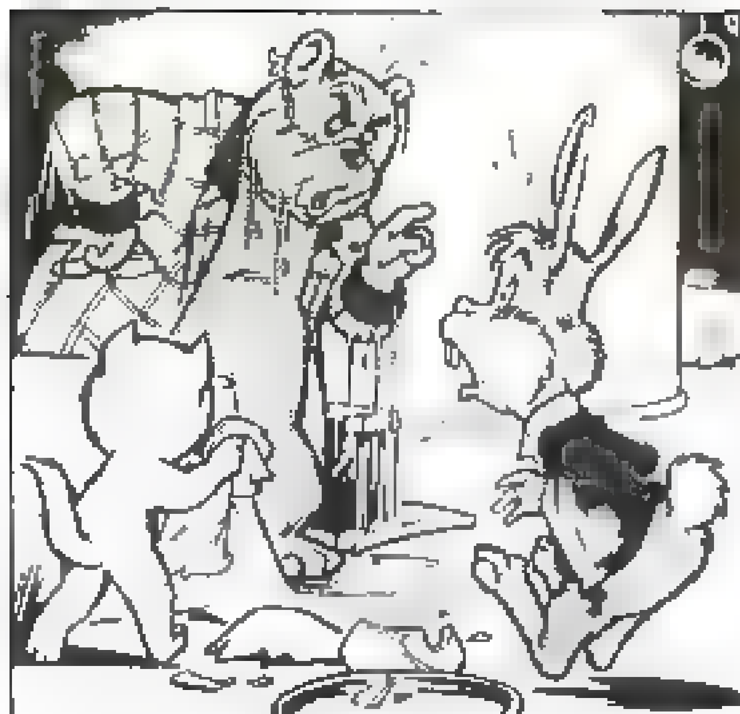
'Sorry, hoor', stamelde de portier, vreesachtig naar heer Bommel's vertoornd gelaat kijkend. 'Word maar niet boos, ik deed het niet expres. Het komt van die gladde treden, het materiaal is hier ook zo slecht. Laat die rommel maar zitten; met een beetje plakband heb ik het zo hersteld'

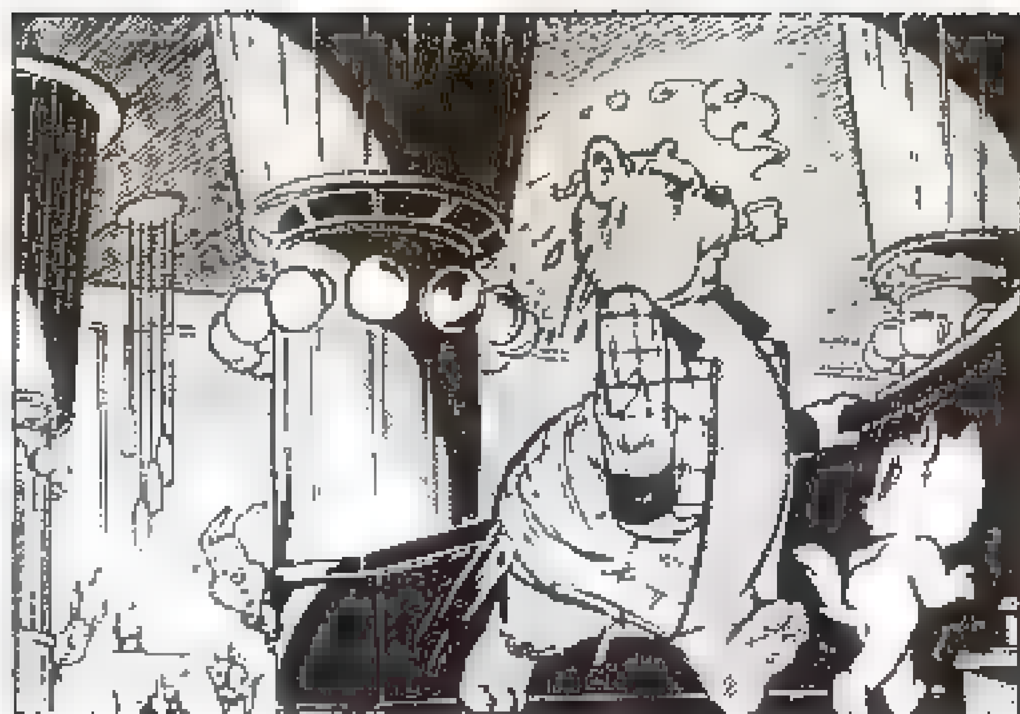

Tom Poes en heer Bommel betraden na enig klimmen de hall van het hotel.
'Werkelijk keurig', zei heer Ollie oplevend. 'Fris en ruim. Precies waar een heer van mijn stand van houdt. Je moet toegeven, dat men hier in Kontrije weet hoe men een hotel moet aanpakken, jonge vriend! En kijk, daar komt de gérant ons reeds persoonlijk begroeten.' Hij wees op een figuur in slipjas, die giechelend de hand opstak.
'Ha, die ouwe jongen!' riep hij gastvrij. 'Kom er in, mannen; doe alsof je thuis bent. Je zult het fijn bij me hebben. Wat zal het wezen?'
Heer Bommel verkoelde. Hij gaf wat stijfjes zijn bestelling op en zette zich toen aan een tafeltje bij het raam.
'Dat valt me nu weer tegen', zei hij. 'Ik houd van rondborstigheid, dat weet je. Maar die heer gaat te ver; een Bommel is geen ouwe jongen! Maar misschien zie ik het te zwart. Mijn maag is leeg en na een smakelijk bord soep verheldert dikwijls iemands kijk op de wereld.'
Hij keek verlangend naar de kellner, die een geurige terrien naderdroeg. Dicht bij het tafeltje gekomen struikelde de ongelukkige echter. De schaal schoof van het blad af en goot zijn inhoud uit over het hoofd van heer Ollie, zodat diens kijk op de wereld geheel vertroebeld werd.
'Daar heb je het weer', mompelde Tom Poes. 'Het hele personeel van deze zaak schijnt de trekken van de familie Haas te hebben!'

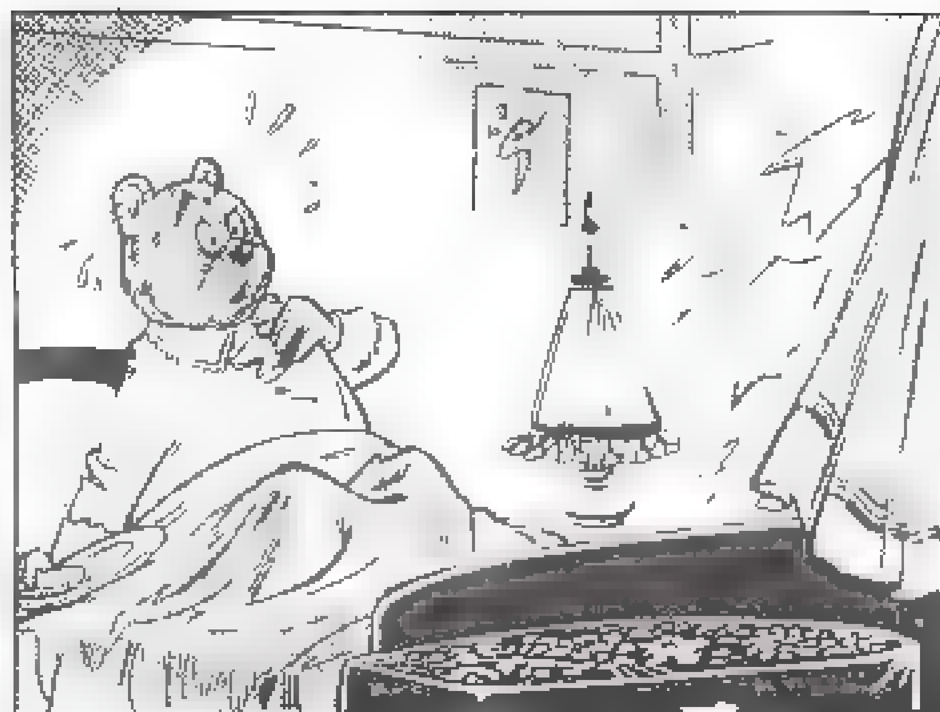

Heer Ollie kwam druipend overeind en veegde een shert vermicelli uit de ogen.
'Bloeh! Blaf!' sprak hij.
'Een ongelukje!' riep de kellner opgeruimd. 'Dat kan gebeuren. Maar het is goed afgelopen, hoor. ik heb me helemaal geen pijn gedaan. Wacht, ik zal even een vaatdoekje halen. Je maakt alles vuil met die soepjas van je. Blijf even staan'.
'Ik blijf niet staan!' riep heer Ollie met vreselijke stem. 'Deze behandeling neem ik niet; ik zal me beklagen! Dit is het lompste hotel, dat ik ooit heb meegemaakt! Lummels en grovelingen! Knoeiers!'
Zo ging hij nog enige tijd voort, terwijl Tom Poes hem met een servet bette. De ongelukkige kellner verbleekte en tenslotte rende hij schreiend heen.
'Help!' zo riep hij uit. 'Die dikke is boos op me! Hij wil me slaan! Help!'
Doch hulp kwam er niet. De gérant had zich teruggetrokken achter een pilaar en het overige personeel verschool zich sidderend onder stoelen en tafeltjes.
Toen heer Ollie dan ook even stil was om adem te halen bemerkte hij, dat de hall om hem heen geheel verlaten was.
'Kom, jonge vriend', zei hij, 'de eetlust is me vergaan. Ik ga mijn kamer zoeken om me te versconen – en dan ga ik naar bed!'
Met deze woorden schreed hij met zware passen het vertrek uit. Tom Poes volgde hem, hoewel hij nog best iets zou hebben gelust

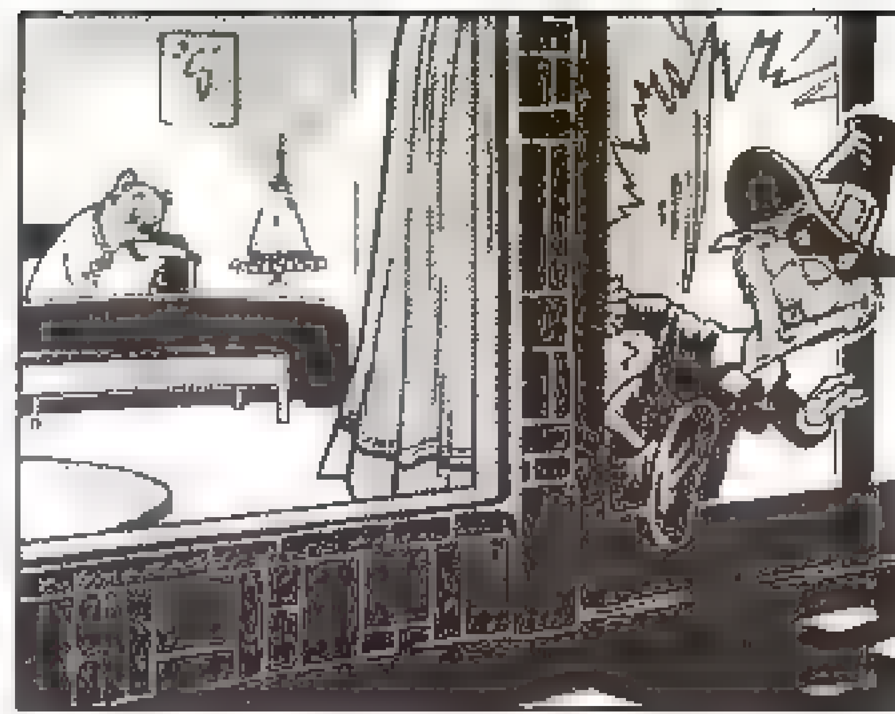

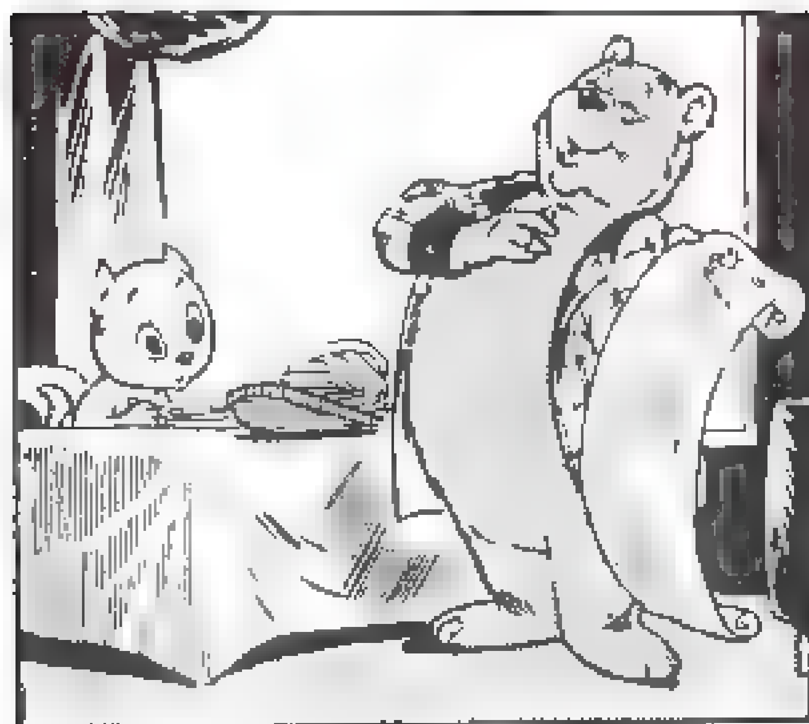
Heer Bommel had zich gewassen en nu zat hij in het slordig opgemaakte hotelbed. Vreugdeloos at hij een stuk brood, dat hij door een bevende kellner had laten brengen, maar smaken deed het hem niet.
'Bah', zo mompelde hij, 'dit is nu dat mooie, vooruitstrevende land Kontreie, waarover ik zo veel goed gelezen heb. Alles is hier even grof en naar – en alles loopt tegen, als iemand begrijpt, wat ik bedoel. Bah, wat een land! Was ik maar thuis gebleven...'
Een geluid bij de balcondeuren trok zijn aandacht. Een zwaar lichaam scheen zich daar buiten heen en weer te bewegen, zodat heer Ollie zich ernstig gestoord gereed maakte om te gaan kijken wat er aan de hand was. Maar dat hoefde niet.
Met een ferme klap werden de glazen deuren ingeslagen, zodat het glas door de kamer vloog en de frisse nachtwind de gordijnen deed wapperen.
'Help!' riep heer Bommel met dunne stem.
Nu verscheen er een gemaskerd gelaat in het gat van de ruit. Het keek hem giechelend aan en daarop klom er een in het zwart geklede gedaante de kamer binnen.
'In naam des konings!' sprak de onbekende; 'ik ben een geheime boodschapper van zijne majesteit. Geen geluid, alsjeblieft; ik ben erg geheim! Niemand mag weten, dat ik hier ben, stil zijn, hoor!'

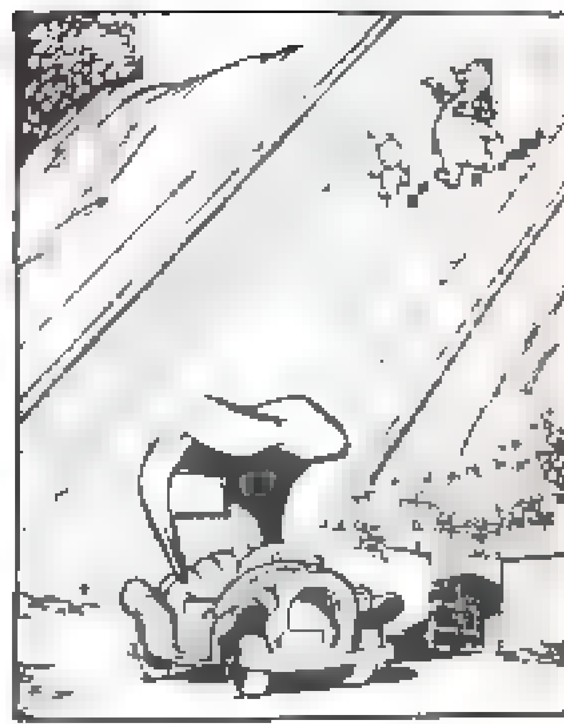

'W-wie b-bent u?' vroeg heer Ollie, met geknepen stem. 'W-wat komt u hier doen?'
'Ik ben een boodschapper van de koning,' herhaalde de vreemdeling. 'En hier is mijn boodschap.'
Met deze woorden ontrolde hij een lang document, dat hij met een plechtig gebaar onder de ogen bracht.
'Een boodschap van de koning!' prevelde heer Bommel, diep onder de indruk. 'Voor mij? Ach, dat had mijn goede vader moeten meemaken! W-wat staat er in?'
'Stilte!' riep de boodschapper. 'Hoe kan ik nu lezen als jij alsmaar praat? Er staat in ... eh... Hm! De inhoud is als volgt! Luister ... eh... eens even kijken. Juist ja!'
'Maar ik luister toch!' riep heer Ollie geplaagd. 'Wat is dat voor een boodschap?'
Nu barstte de bezoeker in een luid gegiechel uit.
'Ach wat', riep hij, 'lezen is moeilijk en vervelend werk. Doe het zelf maar, hoor, ik heb geen zin.'
Hij wierp het document op het bed en verliet het vertrek weer door het gat in het venster. Doch heer Bommel lette niet op hem. Ademloos verdiepte hij zich in de inhoud van de papierrol, terwijl een hoge blos langzaam zijn wangen kleurde. Het was duidelijk, dat de eenvoudige heer diep geroerd was.
'Ach, wat een eer...' prevelde hij. 'Wat zal Tom Poes opkijken!'

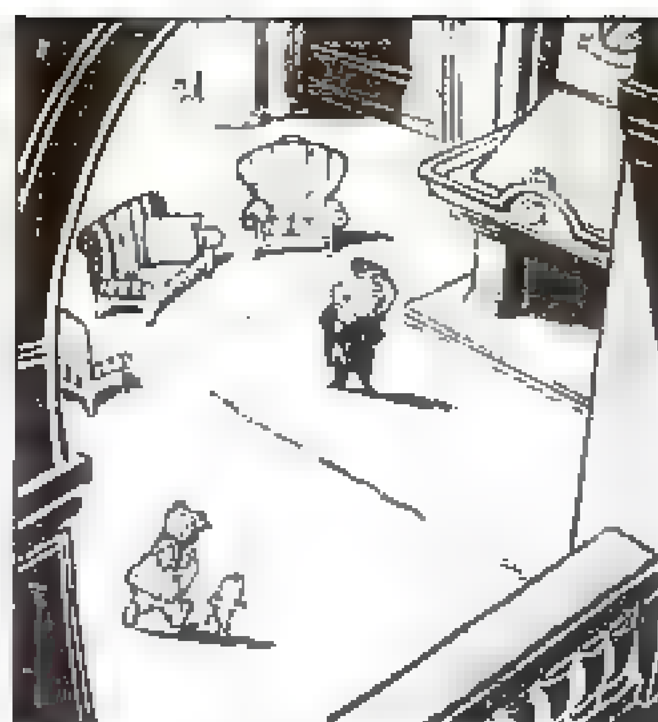

De volgende morgen zat Tom Poes al vroeg in de eetzaal om te ontbijten. Hij had honger omdat hij de vorige avond niets gegeten had en daarom liet hij zich de smakelijke garnalenpastei goed smaken.
Doch lang voordat hij klaar was, trad heer Bommel het vertrek reeds binnen. Hij stelde zich in fiere houding voor het tafeltje op en zwaaide met een document.
'Goede morgen, jonge vriend', sprak hij met een donkere basstem.
Tom Poes keek verrast op. 'Is er iets met u?' vroeg hij.

'Inderdaad!' hernam heer Ollie. 'Ik heb hier een boodschap van de koning! Ik moet eh... Zijne majesteit verzoekt me om hedenmorgen ten paleize te verschijnen. Ik eh... Wel, dat is een grote eer, Tom Poes! Laat dat eten staan en kom mee. We hebben nu wel wat anders te doen dan ontbijten!'
Tom Poes stak haastig de laatste happen in zijn mond en volgde heer Bommel naar buiten.
'Wat moet u bij de koning doen?' vroeg hij, toen de Oude Schicht met grote snelheid voorwaarts stoof.
'Ik weet het niet', zei heer Ollie ontwijkend. 'Maar ik heb wel zo'n vermoeden. Het is natuurlijk bekend geworden, dat ik persoonlijk in het land ben. En nu wil de vorst vanzelfsprekend eens kennis met me maken. Een gesprek op hoog niveau, je weet wel. Een top-gesprek van leidinggevende figuren, als je begrijpt, wat ik bedoel'.
'Hm', zei Tom Poes. Hij begon zich ongerust te maken.

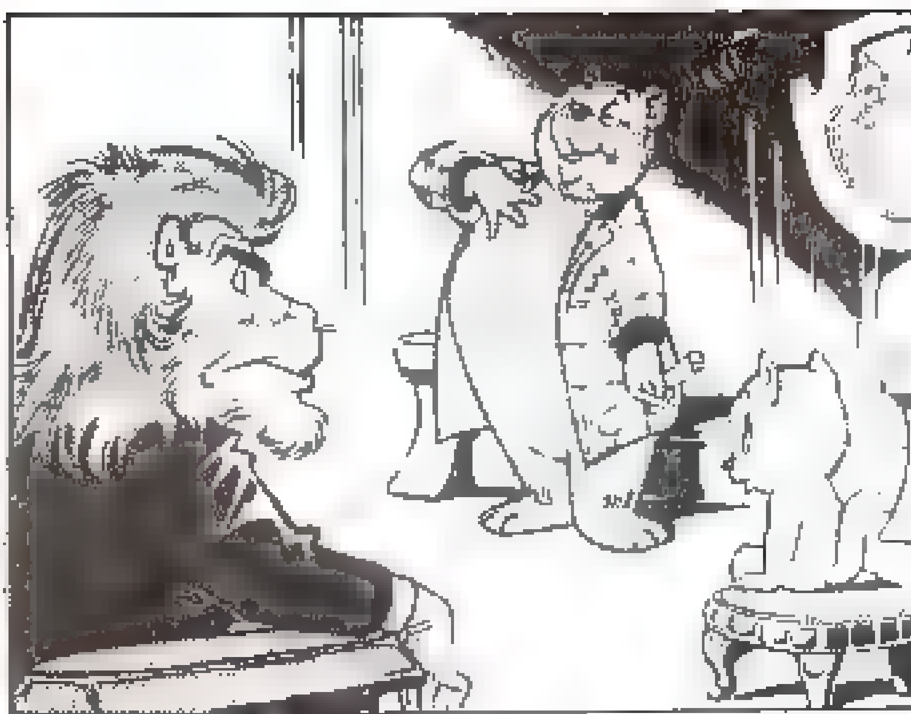

Heer Ollie bracht zijn voertuig tot stilstand voor het paleis en liep, gevolgd door Tom Poes naar binnen.
'Dat gaat gemakkelijk', zei Tom Poes. 'Veel bewaking schijnt hier niet te zijn'.
'Je vergist je', zei heer Bommel uit de hoogte. 'Daar zit een schildwacht!'
Hij wees op een slordig gekleed militair, die het zich in een schilderhuisje gemakkelijk had gemaakt. Plechtig haalde hij zijn document voor de dag om het doel van zijn bezoek uiteen te zetten. Doch dat bleek niet nodig te zijn.
'Loop maar door, jongens!' riep de wachtpost. 'Ik zie het al, jij bent die dikke in de ruitjesjas, die ik bij de raadsheer moest brengen. Maar je kunt het zelf wel vinden, hè? Rechtdoor lopen en eerste deur rechts. Ga maar naar binnen, hoor, de raadsheer is er al. Goeie!'
Het gelaat van heer Ollie betrok; hij had zich de ontvangst misschien wat plechtiger voorgesteld. Zwijgend volgde hij de aangeduide richting en schreed, na een korte klop, een ruim vertrek binnen.
'De schildwacht zei, dat we maar door moesten lopen', zei hij tot de donker geklede gedaante, die midden in de zaal stond. 'Ik ben heer Olivier B. Bommel en ik heb een boodschap van de koning...'
Hij zweeg, want plotseling zag hij dat hij de raadsheer al eens eerder ontmoet had. Het was niemand anders dan de geheimzinnige heer Jansen...

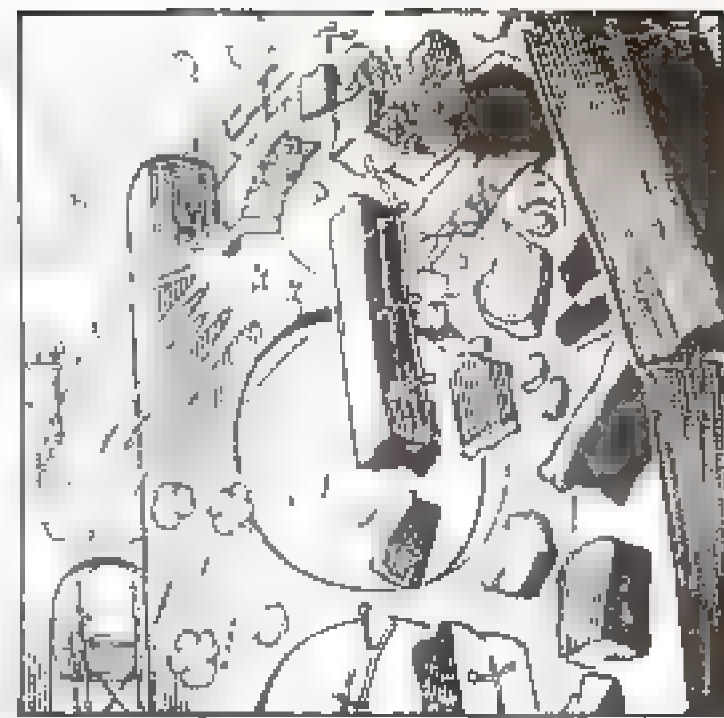

'Ik moet de koning spreken', zei heer Ollie. 'Ik heb een boodschap van hem gekregen, een geheime boodschap'.
'Juist', zei de heer Jansen. 'Daar weet ik van. Ik ben een raadsheer van zijne majesteit en ik behandel deze zaak'.
Dat viel heer Bommel bitter tegen, maar hij verborg zijn teleurstelling zo goed mogelijk.
'Jammer', zei hij dus alleen maar, 'ik had gehoopt, dat dit een gesprek op hoog niveau zou worden, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik bedoel .. eh... wat kan ik voor u doen?'
'De koning zoekt iemand die hij vertrouwen kan', legde de ander uit. 'Alles loopt hier altijd tegen. De plannen zijn goed, maar er is niets, dat in orde komt. En niemand weet waar dat aan ligt'.
'Zoiets kan gebeuren', zei heer Bommel. 'Daar sukkel ik zelf ook vaak mee'.
'En nu', hernam de heer Jansen, 'meende de koning dat u degene bent, die hij zoekt. Ik heb hem verteld, hoe u mij geholpen hebt en toen besloot hij om u te benoemen tot zijn vertrouwensman'.

Heer Ollie fleurde geheel op. Hij trok zijn jas wat rechter om de gezwollen tors en een mooie glimlach verhelderde zijn trekken toen hij uitriep: 'Daar zal hij geen spijt van hebben! Binnen een paar dagen heb ik ontdekt waar de schoen wringt! Dit is net iets voor mij, wat jij, jonge vriend?'
'Hm', zei Tom Poes. En de raadsheer voegde er somber aan toe: 'Zo gemakkelijk is het niet. Hier zijn duistere krachten aan het werk'.

'Ik zal u laten zien, wat de moeilijkheden zijn', zei de raadsheer Jansen. 'Volgt u mij maar naar de toren'
'Zouden de moeilijkheden op de toren liggen?' vroeg heer Ollie zich af, terwijl hij hijgend achter de ander aan klom. Maar zo eenvoudig was het niet. Hun gids betrad de trans en wees plechtig in de verte.
'Daar ligt de hoofdstad', sprak hij.
'Heel mooi', zei heer Bommel. 'Precies het plaatje in die reisfolder, zie je wel, Tom Poes? Een aardig gezicht, zo'n moderne stad. Heel iets anders dan Rommeldam'.
'Het is geen stad', verbeterde de raadsheer bitter. 'Het is een stad in aanbouw. De koning heeft hem zelf ontworpen en toen heeft hij een specialist benoemd, die de vakheden heeft aangenomen. Maar de stad is nu reeds zeven jaren in aanbouw en het ziet er naar uit, dat hij nooit klaar zal komen. Als u nu bijvoorbeeld dat grote viaduct neemt...'
Hij zweeg, want op dat moment begon het aangeduide bouwsel te wankelen. Er brokkelde wat metselwerk af en toen stortte het geheel in, slechts een stofwolk en wat puin achterlatend.
'Ziet u wat ik bedoel?' vroeg de heer Jansen peinzend. 'Dit is nu reeds de derde keer. En zo gaat het maar door. Er is hier iets vreemds aan de gang'.

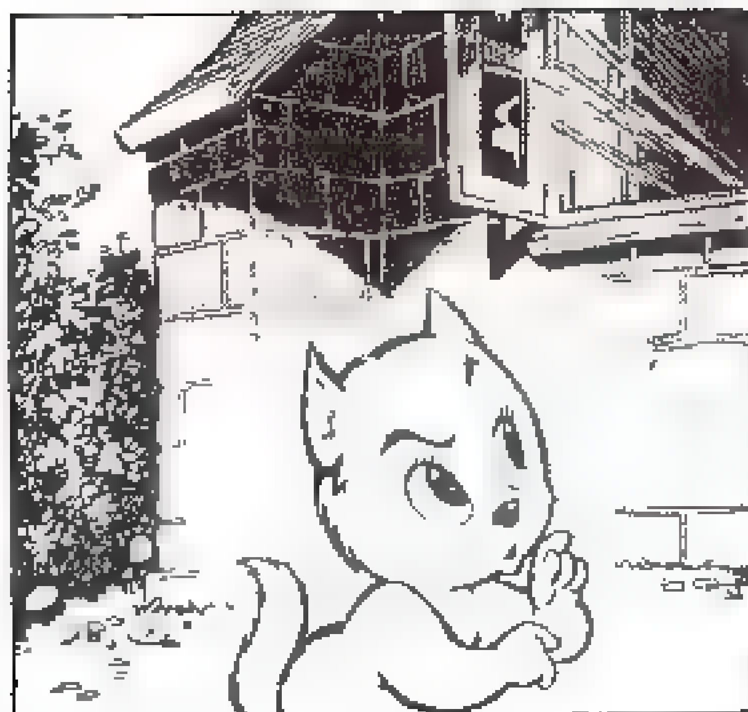

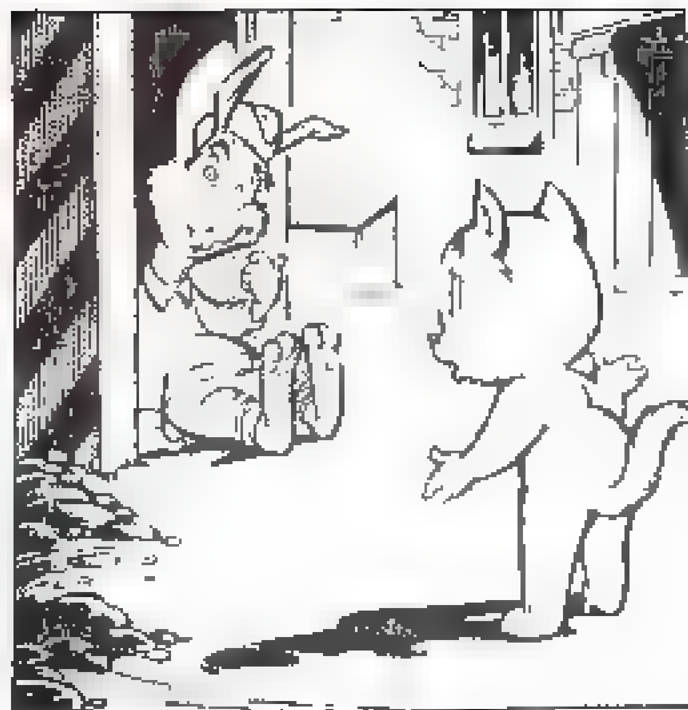
Heer Bommel staarde onthutst naar de puinhopen van het viaduct, waarboven de stofwolken langzaam optrokken.
'Wat zonde!' prevelde hij. 'Zo'n mooi bouwwerk!'
'Ziet u nu wat ik bedoel?' vroeg de heer Jansen verdrietig. 'We hebben iemand nodig, die een einde aan deze narigheden maakt. Want anders stort op een dag het hele koninkrijk in en dan zijn we nergens!'
'Ik ben uw man', sprak heer Ollie eenvoudig. 'Als heer en als Bommel acht ik het mijn plicht om het koninkrijk te redden'.
'Dat is heel mooi van u', zei de raadsheer geroerd. 'Dan zal ik nu even al uw volmachten en benoemingen in orde maken. U krijgt de titel van staatsregelaar in buitengewone dienst en na een jaar hebt u recht op het grootkruis met de sabel en de linten van Kontreie.'
Heer Ollie knikte; hij was te zeer bewogen om te spreken.
'Goed', zei de heer Jansen; 'dat is dus afgesproken. U bent vrij om te doen en te laten wat u wilt. U mag alle beslissingen nemen, die u nodig vindt... en als u orde in de chaos hebt gebracht zal de koning u zeer rijk belonen'.
Hij wendde zich om en schreed naar de trap. Doch daar bleef hij staan, door een invallende gedachte getroffen.
'Er is natuurlijk ook een kans, dat u niet slaagt', voegde hij er aan toe. 'In dat geval zult u wegens hoogverraad vervolgd worden; net als uw voorgangers'.
Heer Bommel verbleekte. 'Mijn v-voorgangers?' stamelde hij. 'Wat is daar mee?'
De ander haalde de schouders op. 'Tja, wat doet men met hoogverraders?' zei hij duister.

De raadsheer geleidde heer Ollie nu naar een zaal van het kasteel, waaruit een sterk lawaai klonk. Luide uitroepen en vele door elkander sprekende stemmen vermengden zich met het geluid van kaatsende ballen en hakgetrappel.
'Dit is de staatsraadszaal', verklaarde de heer Jansen. Hij opende de deur, zodat het rumoer tot volle sterkte aanzwol.
Heer Bommel trad binnen en wierp een blik op de deinende menigte.
'Wat is hier te doen?' riep hij verblekend.
'Dit is een vergadering', schreeuwde de ander. 'Een vergadering van vaklieden. Dit zijn alle specialisten van het koninkrijk: bouwers, staatslieden en economen. U bent als staatsregelaar hun directe chef.'
'O', zei heer Ollie. Hij staarde onthutst naar het gewoel en slikte moeilijk. Doch toen trok hij zijn jas recht en er verscheen een ferme trek om zijn mondhoeken.
'Juist', hernam hij, 'hun directe chef. Er moet orde op de zaken worden gesteld, dat is duidelijk. En wie zou dat beter kunnen doen dan een Bommel?'
Op dat moment daalde er een voetbal met grote kracht op hem neer, zodat zijn hoofd tussen de schouders schoot en zijn adem stokte.
De raadsheer schreed het vertrek uit, Tom Poes meetrekkend.
'Kom', zo sprak hij, 'we zullen uw vriend thans alleen laten met zijn verantwoordelijke taak.'

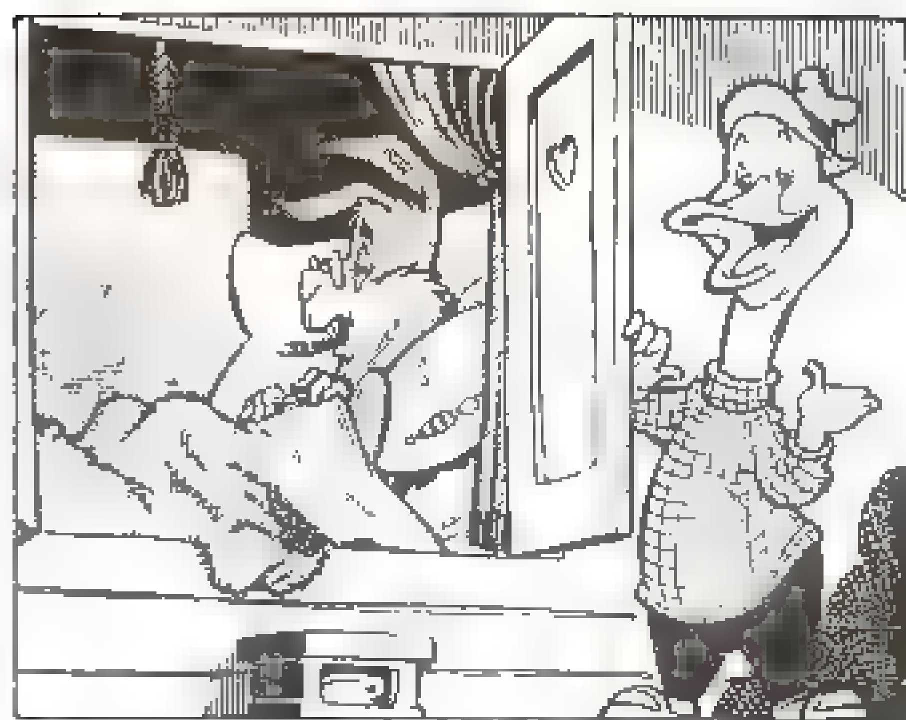

Tom Poes had afscheid van de raadsheer genomen en stond nu voor het kasteel. Uit een openstaand venster klonk een aanzwellend gejoel uit de staatsraadzaal tot hem door.
'Heer Bommel heeft nu al moeilijkheden', mompelde hij. 'Geen wonder. Alle vakheden die daar zaten behoren tot de familie Haas en ik geloof nooit dat hij daar tegen op kan. Ik zal hem moeten helpen, want anders ziet het er lelijk voor hem uit.'
Hij luisterde peinzend een poosje naar het gelach en getier, waarin heer Ollie's stem geheel verloren ging.
'Ik kan hem alleen maar helpen, wanneer ik in zijn buurt blijf', dacht Tom Poes. 'Ik ga proberen om een staatsbetrekking te krijgen. Misschien ontdek ik dan meteen hoe al die Hazen hier komen.'
Hij keerde zich om en wendde zich tot de schildwacht.
'Een baantje?' herhaalde deze desgevraagd. 'Dan moet je daar zijn, ouwe jongen. Daar woont de staatspersoneelchef.'
Tom Poes liep in de richting die de soldaat hem wees en stond toen voor een deur waarop met grote letters geschreven was:
'Hier neemd men personeel aan zorg dat je er bij komt.'
Hij klopte aan en stapte naar binnen. Doch toen keek hij vreemd op. Achter het grote bureau, dat het vertrek sierde, zat zijn oude vriend Wammes Waggel ijverig poppetjes te tekenen.

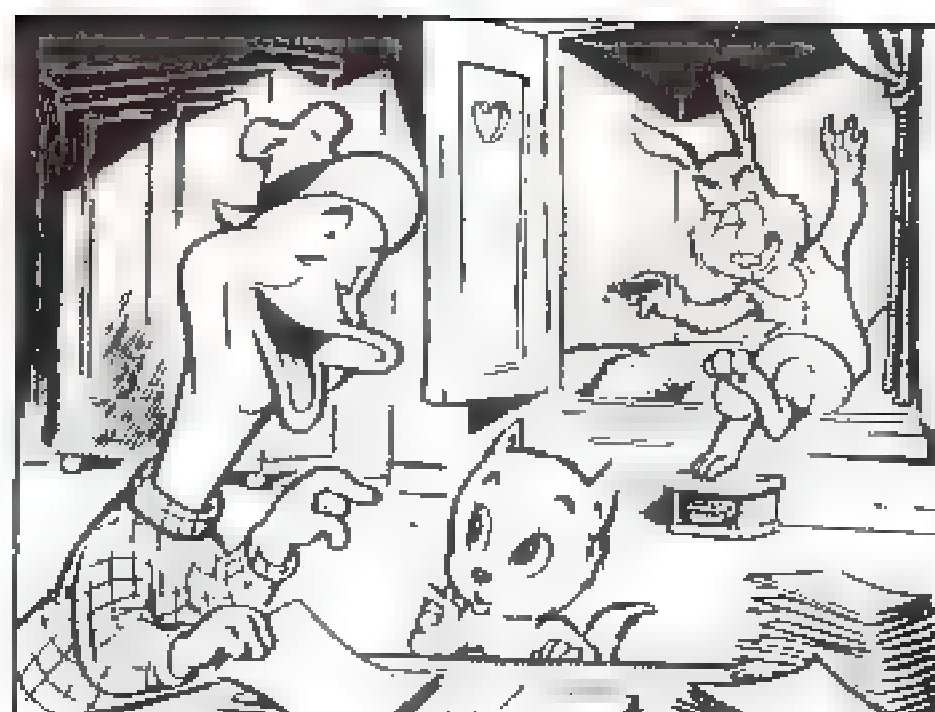

Waggel keek verrast op.
'Ha, die Tom Poes!' riep hij blij. 'Wat gezellig! Ga zitten, dan krijg je een toffee van me.'
'Dag Wammes', zei Tom Poes. 'Ben jij hier de personeelchef? Neem jij al die vakleden aan?'
'Ja, vind je het niet enig?' vroeg de ander stralend. 'Een reuze baantje, hoor. Ik heb nog nooit zo'n pret gehad. In het begin was het moeilijk, hoor. Een poosje geleden was er niemand te krijgen.'
'Er is een groot gebrek aan vaklieden', zei Tom Poes ernstig. 'Dat weet ik.'
'Precies!' riep Waggel uit. 'Helemaal geen vakluidjes. Dat was een zorg, hoor. Maar daar wist ik wel wat op. Ik had een oud vriendje met een reuze grote familie... en die zorgt nu voor het personeel. Vind je het niet slim?'
'Erg slim', gaf Tom Poes toe. 'Maar wie was dat oude vriendje?'
Wammes stond op en liep naar een luik in de wand, dat hij omzichtig opende. Er kwam nu een soort bedstede in het zicht waarin een grijsaard lag te sluimeren.
'Dit is 'm', fluisterde hij. 'Opa Beun. Een reuze enig iemand. Hij heeft de grootste familie van de wereld. Een knappe familie, Tom Poes! Allemaal vaklui. Die stuurt hij nu naar mij toe en ik neem ze aan. Vind je het niet dolletjes?'
'Erg dol', zei Tom Poes. 'En ik wil wedden, dat opa Beun de achternaam Haas draagt'.

Opa Beun sloeg de ogen op en ging geeuwend overeind zitten.

'Zo jongens', prevelde hij, 'is de thee klaar?'

'Dat weet ik niet', zei Tom Poes, 'maar ik wilde U vragen of U iemand van de familie Haas bent'.

'Haas is mijn naam', bevestigde de grijsaard. 'En nu je het zegt: mijn hele familie heet Haas. Naar mij, vat je?'

'Een reuze grote familie, hé Opa?' vroeg Wammes Waggel.

'Heel groot', gaf de oude toe. 'Es kijken... een, twee, drie, vier... eh... vijf... oh... wel duizend! De jongens heten allemaal Beun en de meisjes Beuntje. Voor het gemak, vat je? Namen verzinnen is moeilijk, wat jij? Maar het zijn allemaal vaklui, al zeg ik het zelf. En jij? Wat ben jij er voor eentje?'

'Hij is Tom Poes', zei Wammes. 'Een reuze leuk iemand hoor! Met hem kan je lachen!'

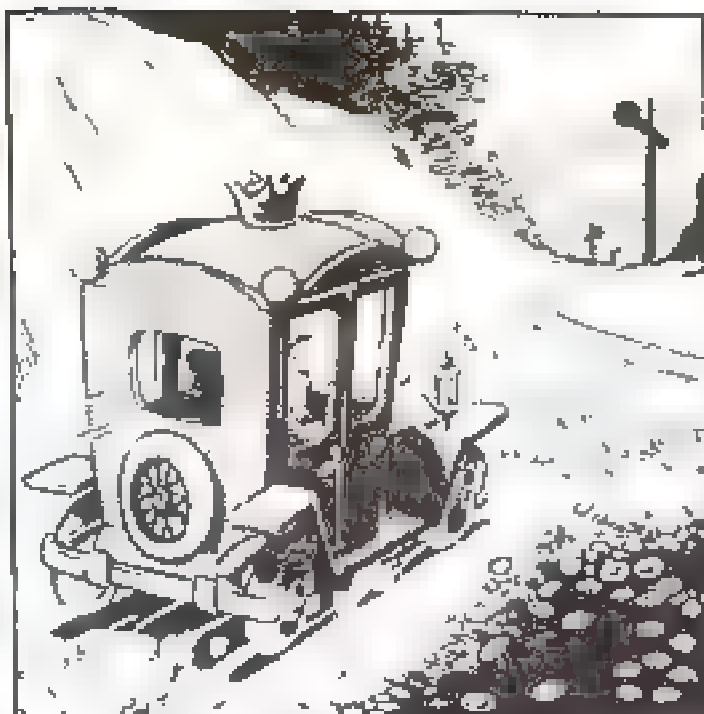
'Ha', zei Tom Poes. 'Ik kom eigenlijk om een baantje vragen, Wammes. Ik wil graag chauffeur hier worden. Kan jij daar voor zorgen?'

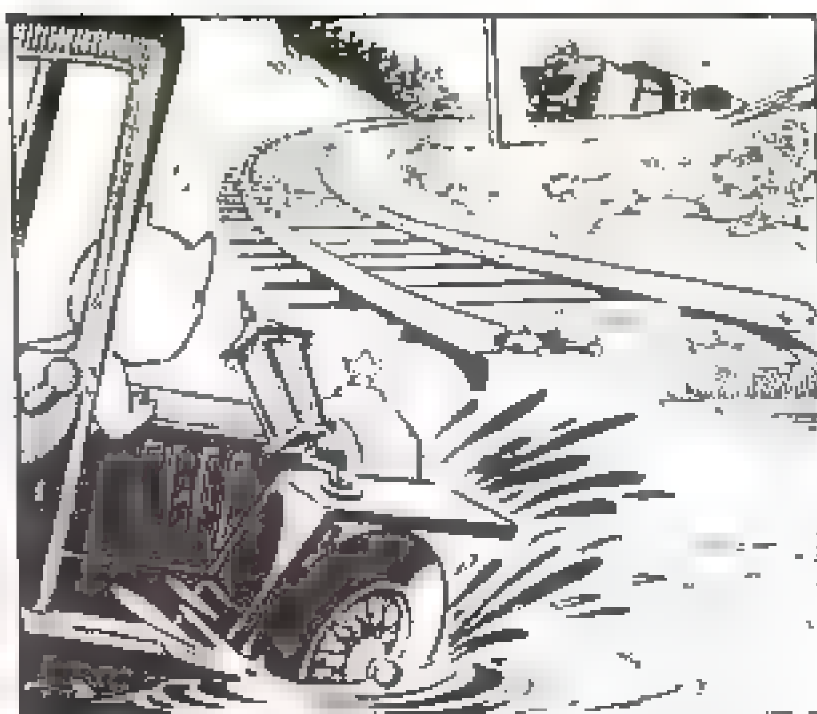
'Zeker', zei Waggel gewichtig. 'Ik help graag oude vrienden.'

'Wacht es even!' riep opa Beun vanuit de bedstede. 'Dat vind ik nou niet zo fijn, hoor. Ik zie niet graag, dat zo'n onderkruiper een eerlijke familie het brood uit de mond stoot. Als je een chauffeur nodig hebt, dan kan ik daar wel voor zorgen. Ik heb nog een achterneef, die zonder baantje zit en die...'

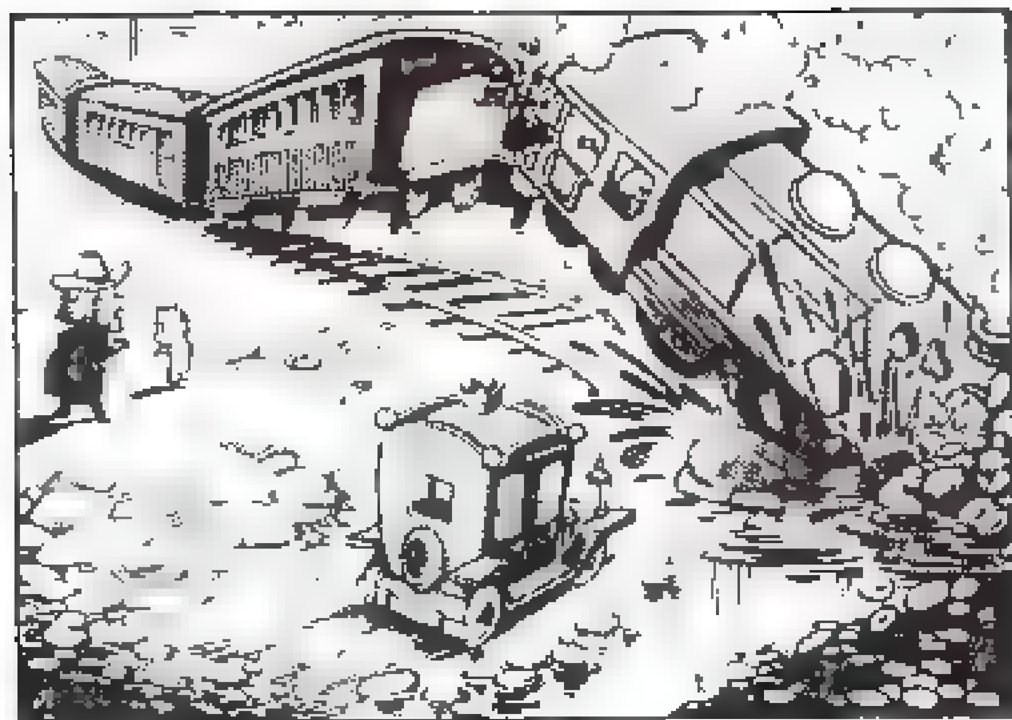
'Ach wat geeft dat nou', zei Wammes. 'Dan maken we die achterneef sikkertaris of zo. Maar Tom Poes kan best chauffeur worden, vind ik. Dat is gezellig.'

Zo werd Tom Poes dus chauffeur van het koninklijke wagenpark Hij kreeg een kamertje in het paleis om in te slapen - en de volgende morgen vroeg moest hij de hof-auto voorrijden Want de raadsheer Jansen wilde een ronde maken langs de werkzaamheden in het koninkrijk
'We gaan eens zien, hoe de nieuwe Staats-regelaar zijn werk doet', sprak hij. 'Rijd me naar de staats-spoorweg, chauffeur!'
Tom Poes had de vorige avond goed op de kaart gekeken en daarom vond hij zonder veel moeite de weg, die naar de spoorlijn leidde
Enige tijd reed hij prettig voort, doch toen passeerde hij plotseling een bord waarop stond: 'Hier is de weg uit (Geld is op)'.
En voordat hij had kunnen remmen, schoot de auto van de stenen af en zakte in de modder.
'Zo is het nu altijd', zei de heer Jansen in de invallende stilte. 'Altijd narigheid De nieuwe staatsregelaar zal harder moeten optreden En kijk daar loopt de spoorweg. Zeven jaar is er aan gewerkt, maar hier houdt hij op. Hoe lang zal het duren, voordat de eerste trein rijden kan? Ach, men wordt er moedeloos van ..'
Hij zweeg verrast, want in de verte klonk het fluiten van een locomotief en een dof gerommel werd hoorbaar.
'Daar komt een trein aan!' riep Tom Poes uit. 'Vlug, stap uit, heer Jansen Dit wordt een ramp!'

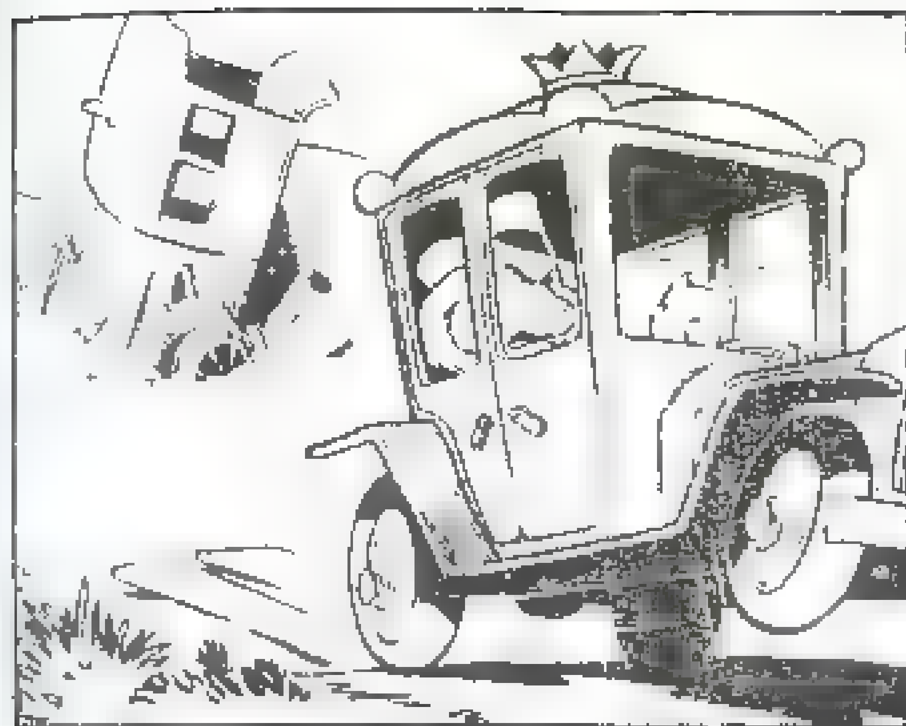
Tom Poes en de raadsheer sprongen uit de auto en snelden een heuveltje op. De trein raasde intussen nader; de locomotief bereikte het einde van de rails, boorde zich met een doffe klap in de modder en zakte toen langzaam opzij. De aangekoppelde rijtuigen botsten tegen het gevaarte aan en binnen enkele seconden was de fraaie trein in een ruïne veranderd. Dat was natuurlijk erg zonde, maar gelukkig waren er geen persoonlijke ongelukken.

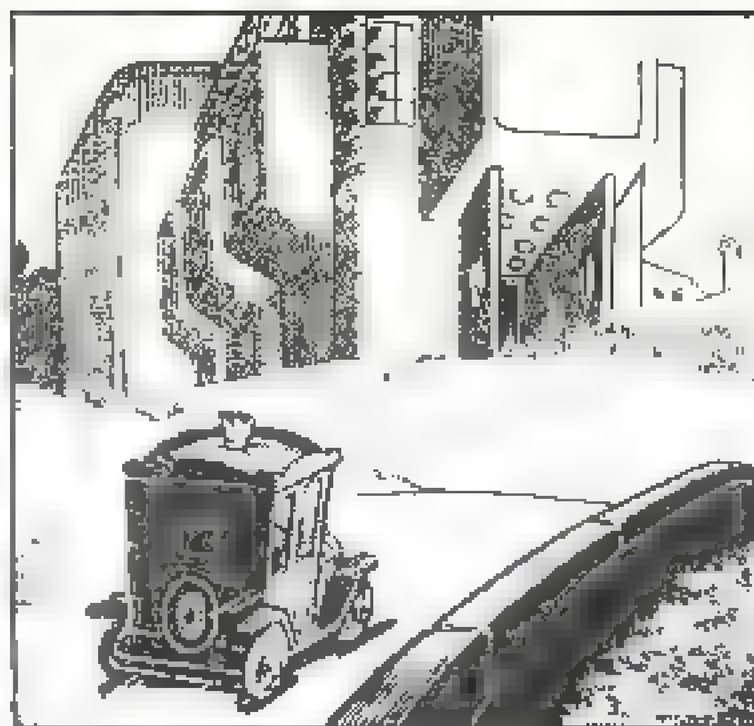
'Hé, was dat schrikken!' sprak de machinist, uit de locomotief springend. 'Ik had warempel mijn hoofd wel kunnen stoten!' 'Denk toch niet altijd aan jezelf!' riep de directeur der staats-spoorwegen, die nu ook nadersnelde. 'Ik heb mijn hoofd gestoten. Het deed reuze pijn, hoor. Ik heb een buil, wed ik'.
Nu trad de raadsheer voorwaarts ... en op het zien van zijn zwarte gestalte zweeg iedereen geschrokken.

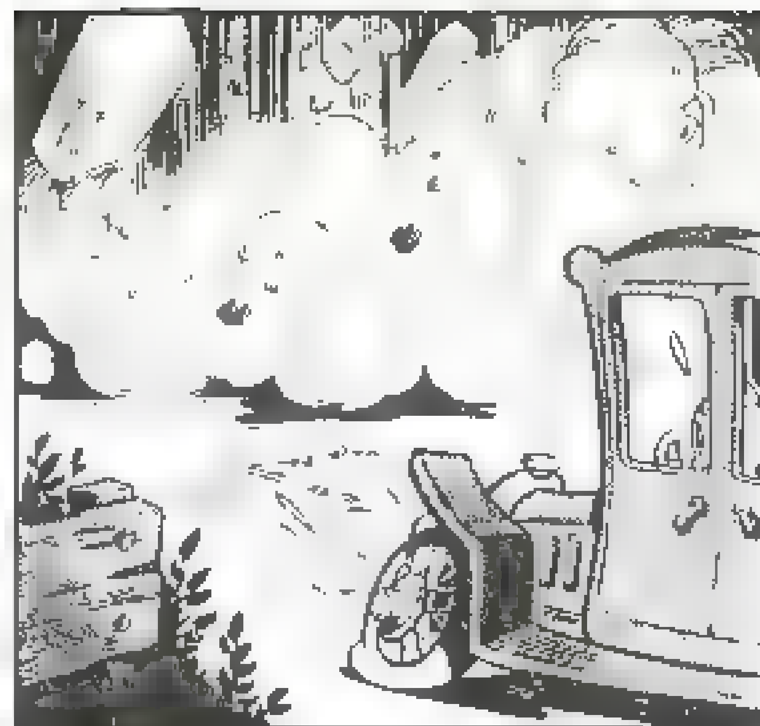
'Wat betekent dit?' vroeg de heer Jansen streng. 'Wat is dit voor onzin? Wie gaat er op een spoorlijn rijden, die nog niet klaar is?'
'Ach nee, hij is nog niet klaar', zei de directeur bleekjes. 'Het materiaal deugt niet en het geld is op. Maar wat wilt U? Die nieuwe staatsregelaar Bommel heeft gezegd dat er gereden moet worden. Nu ... en dan rijdt men, als vakman zijnde. Maar ik kan het niet helpen, hoor!'

De heer Jansen liet enige planken onder de wielen van de auto leggen, zodat Tom Poes hem weer uit de modder kon rijden.
Daarop stapte de raadsheer in en zonder afscheid van de directeur der staatsspoorwegen te nemen verlieten zij het toneel van de ramp.
'Altijd gebeurt er wat', mompelde de heer Jansen droevig. 'Altijd is er narigheid. Maar dit is een erg slechte beurt van staatsregelaar Bommel. Ik zal hem streng aan de tand voelen, dat is zeker! Komaan, nu

gaan we naar het nieuwe gebouw van de Kontreische bank. Zeven jaren lang is men dat nu al aan het bouwen, maar het komt maar niet klaar. Geen wonder, dat de boekhouding in dit land een chaos is. Eigenlijk is dit een van de eerste dingen, die deze Bommel in orde behoorde te brengen. '
Hij zweeg verrast, want een brede stoet nijverige lieden bewoog zich in de richting van het nieuwe gebouw, dat nu in het zicht kwam.
'Kijk, kijk!' riep de raadsheer verheugd.

'Blijkbaar wordt het vandaag in gebruik genomen! Ach, dit is een grote dag! Nu zal er dus eindelijk orde in de staatsfinanciën kunnen komen!'
'Ja', zei Tom Poes, 'heer Bommel zit niet stil! U moet maar niet al te boos over dat treinongeluk zijn, want het valt natuurlijk niet mee...'
Op dat moment klonk er een luid gekraak en toen stortte de voorgevel van het bankgebouw in.

De heer Jansen stapte met wrange mond uit de auto en beklom de puinhopen

'Wat betekent dit?' vroeg hij aan een van de figuren, die zich moeizaam uit de steenklompen omhoog werkte

'De pui is omgevallen', zei de figuur. 'Het materiaal deugt niet, wed ik. Het is een schande! Ik had me wel pijn kunnen doen!'

'Wat doet U hier?' hernam de raadsheer 'Wie bent U eigenlijk? En waarom gaat iedereen een gebouw binnen dat nog niet klaar is?'

'Ik ben de directeur van de Kontreische Bank', legde de ander uit. De staatsregelaar heeft gezegd, dat er gewerkt moet worden Nu, wij zijn vaklieden, nietwaar? Als die Bommel zegt, dat er gewerkt moet worden, dan gaan wij aan het werk. Ik kon toch niet weten, dat de zaak nog niet klaar was? Dat is het werk van zo'n staatsregelaar, zegt U nu zelf. Maar een kind kan weten, dat men geen geld kan tellen in een bank, die op losse schroeven staat'.

De heer Jansen zuchtte diep en liet het hoofd op de borst hangen. Om hem heen klommen de ambtenaren schertsend uit de puinhopen en zochten naar hun telraampjes; doch hij sloeg daar geen acht op

Een diepe rimpel verscheen langzaam op zijn voorhoofd

'Op losse schroeven!' riep hij plotseling met donderende stem. 'Juist! Maar daar moet een eind aan komen!

Het was duidelijk, dat de heer Jansen aan een grote woede ten prooi was. Zijn ogen schoten gele vonken en zijn stem weer kaatste kreunend tegen de ruïnes van de Kontreische Bank
'Ons geduld is op!' donderde hij. 'Er moet een einde komen aan al deze tegenslag. Dat de wegen in modder eindigen, de treinen omvallen en de huizen instorten, is al erg genoeg Dat de beambten onbekwaam en brutaal zijn en dat de werklieden hun vak niet kennen is verschrikkelijk Maar dat de bank op losse schroeven blijkt te staan is het einde Ik ga de schuldigen zoeken - en als ik ze vind zal ik ze zwaar straffen!'
Na deze woorden stampte hij op de auto af en liet zich zwaar in de kussens zakken
'Naar huis, chauffeur!' gromde hij
De ambtenaren staarden het wegrijdende voertuig verbleekt na en sommigen barstten in schreien uit
'Hij is echt boos!' snikten ze. 'Hij méént het! Alsof wij het helpen kunnen!'
De directeur echter toonde dat hij iemand met karakter was
Hij liet zich van de puinhopen glijden en snelde struikelend naar de dichtstbijzijnde telefooncel
'Ik ga opa opbellen!' stamelde hij ademloos. 'Opa Beun moet ons helpen! Ik ben bang!'

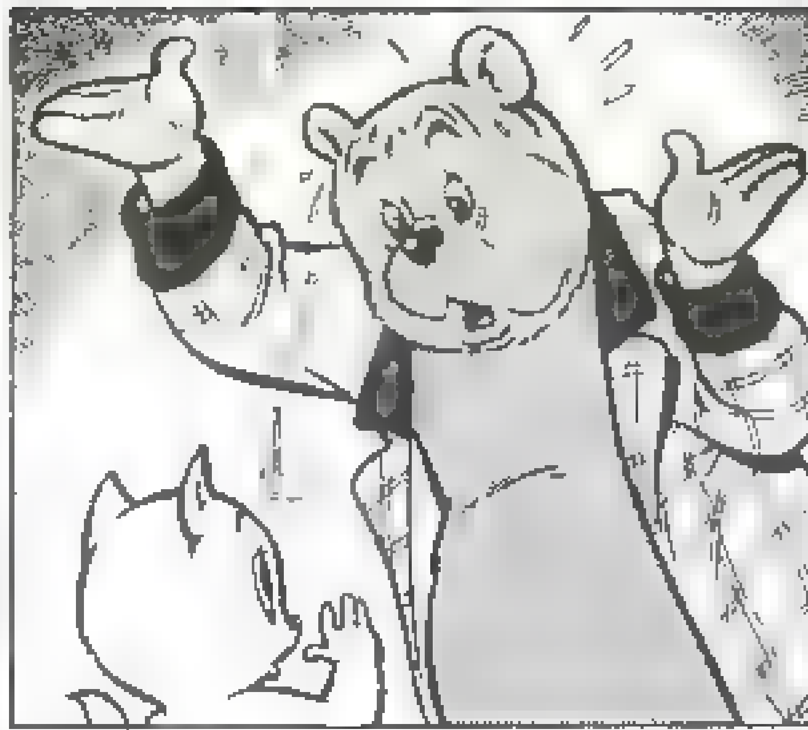
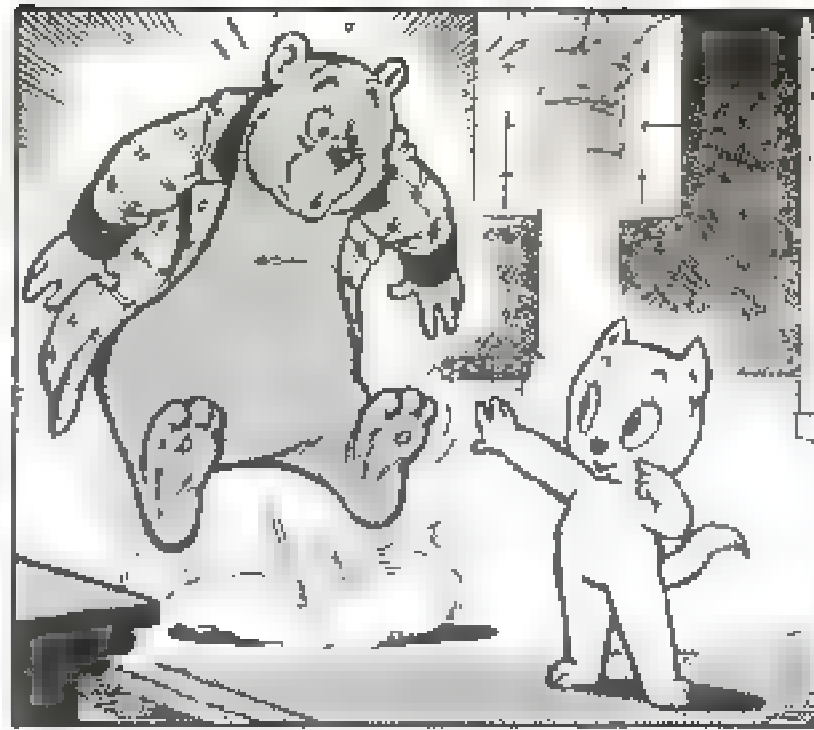

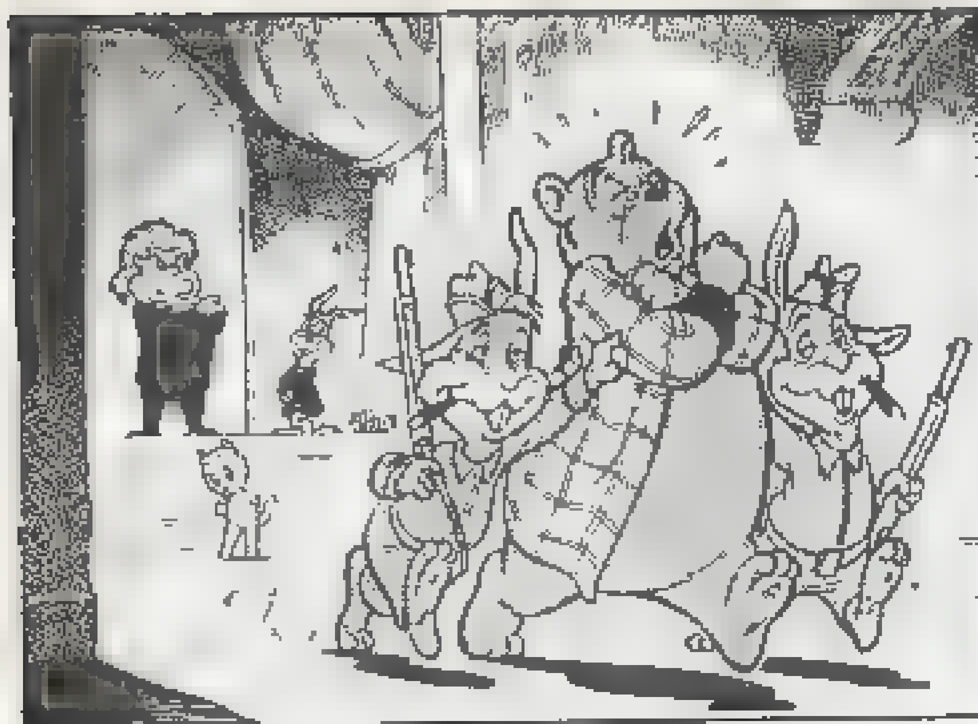
Heer Bommel zat uitgeput in de raadszaal. 'Als staatsregelaar heeft men heel wat aan het hoofd!' prevelde hij. 'Niet alleen, dat men allerlei regelen moet, maar men moet ook zorgen, dat men geen builen op het gelaat krijgt. En het geroep van dat groepje klaverjassers was afmattend. Maar ik heb heel wat afgeregeld ... en dat geeft toch wel voldoening'.
Op dat moment trad Tom Poes het ontredderde vertrek binnen.

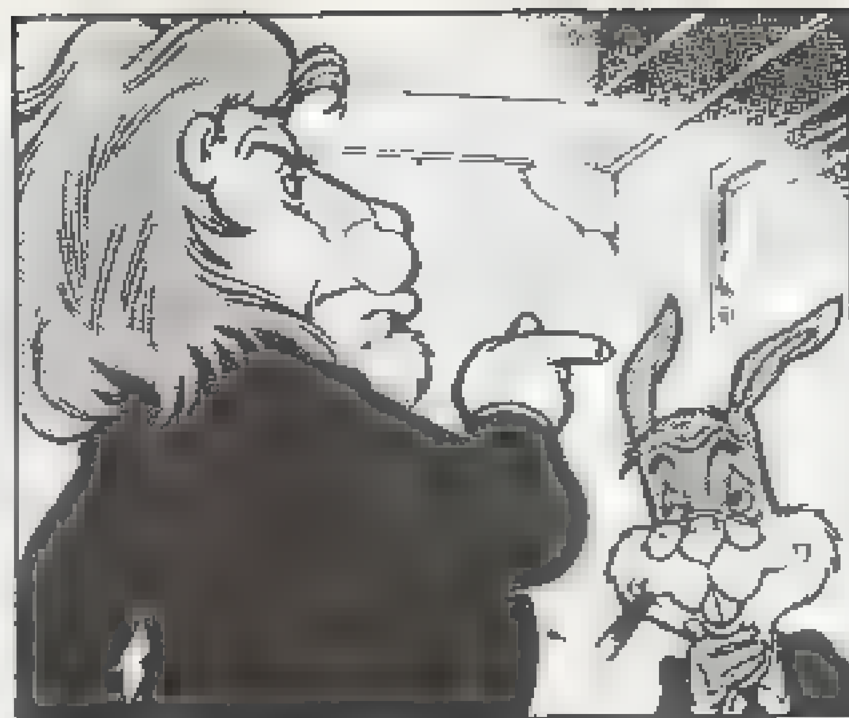
'U moet bij de raadsheer komen', zei hij. 'Er zijn moeilijkheden, heer Ollie'.
'Goed', zei heer Bommel opstaande. 'Waar moeilijkheden zijn ben ik ter plaatse. Ik los ze wel op, daar ben ik voor. Wat schort er aan, jonge vriend?'
'Alles', zei Tom Poes ernstig. 'Er zijn klachten over u. De trein is uit de rails gelopen en de bank is ingestort. En nu zoekt men naar de schuldige'.
Heer Ollie's gezicht betrok. Zijn fiere houding verzakte enigszins en toen hij de kamer van de heer Jansen binnentrad had hij een zenuwtrekje om het linkeroog.
'Alles loopt tegen', fluisterde hij. 'Men staat als regelaar ook overal alleen voor. Blijf een beetje in de buurt, Tom Poes. Een enkel opbeurend woord doet soms wonderen bij een uitgeput heer'.
'Hm', zei Tom Poes. 'Ik geloof, dat het verkeerd zou zijn om u nu te helpen. Ik heb wat anders bedacht, heer Ollie'.

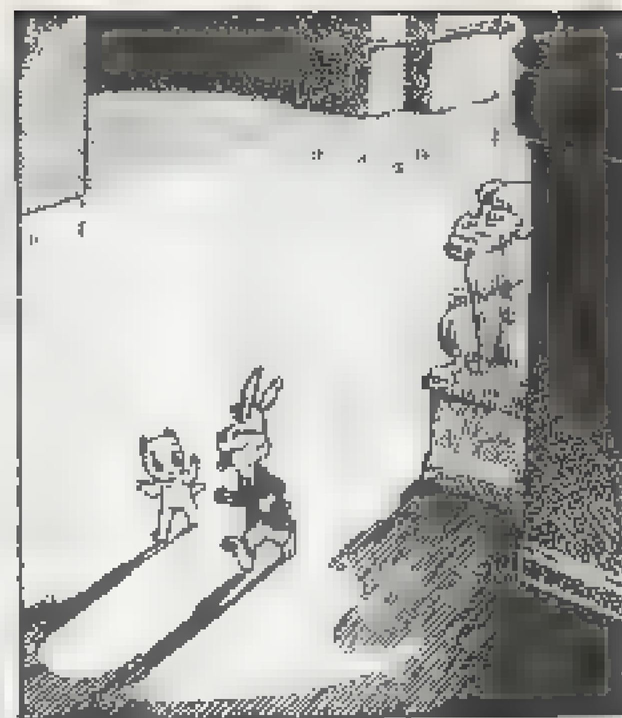

De raadsheer sloeg vanaf een verhoging de nadering van heer Ollie gade. Naast hem had opa Beun post gevat en het gelaat van de beide heren was bewolkt.
'Hier ben ik', zei heer Bommel met gemaakte opgewektheid. 'Er zijn moeilijkheden, hoor ik. Zeg mij wat er aan schort, goede lieden, dan zal ik ..'
'Jij zult niets!' riep de heer Jansen met dreunende stem. 'Je hebt de zaken verknoeid. Altijd loopt alles tegen. de treinen lopen van de rails af en de bank staat op losse schroeven. Maar nu weet ik, wie de schuldige is!'
'W-wie dan?' vroeg heer Ollie onzeker.
'Jij natuurlijk!' riep opa Beun. 'We hebben het al moeilijk genoeg; ik en mijn familie! We zijn allemaal vaklieden, maar het materiaal deugt niet en alles loopt altijd tegen. En nu is er ook nog een staatsregelaar. Dat wordt te gek! Ze moesten je opsluiten!'
'Dat is sterk!' riep heer Bommel uit. 'Ondank is 's werelds loon. Ik mat me daar af en ik regel van allerlei en niemand begrijpt wat ik bedoel! Ik... oh... zeg dan toch eens iets Tom Poes! Je staat daar maar, terwijl je vriend en beschermer eenzaam aangevallen wordt!'
'Hm', zei Tom Poes. 'Ik geloof, dat de oude heer Beun een veel betere staatsregelaar zou zijn, dan u bent, heer Ollie!'
Dit verraad van zijn jonge vriend was te veel voor heer Bommel.

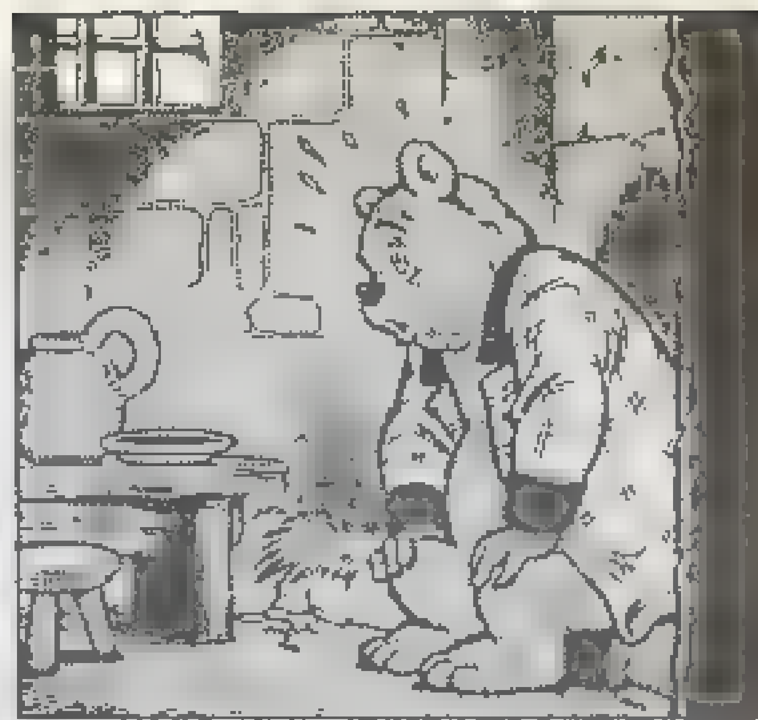

Voordat hij echter tot een uitbarsting kwam, had de raadsheer reeds op een knopje gedrukt. En toen traden twee soldaten binnen, die groetend hun sigaartjes zwaaiden.
'Hallo, ouwe', riepen ze vrolijk, 'wat is er aan het handje?'
'Arresteer deze Bommel', beval de heer Jansen. 'Zet hem in het cachot, naast zijn voorgangers.'

Hij wachtte totdat het geweeklaag van de ontredderde heer in de verte verstorven was en toen wendde hij zich tot opa Beun.
'Ik zal doen wat deze Tom Poes mij aangeraden heeft', hernam hij. 'Ik benoem u tot staatsregelaar, meneer Haas. U kunt direct beginnen. Goede middag'.
'Is dat effe wat?' sprak de grijsaard toen hij samen met Tom Poes de gang opliep. 'Ach ja, je kan het ver brengen, als vakman zijnde. Altijd goed oppassen, knaapje'.
'Ja, zo is het', zei Tom Poes. 'Maar over oppassen gesproken, u mag wel op die Bommel letten! Dat is een gevaarlijk iemand, hoor! U mag wel oppassen, dat hij niet ontsnapt. Is de gevangenisdirecteur wel een vakman?'
'Nou je het zegt', prevelde de oude ongerust, 'hij is niet van de familie Haas! Nee dat moet ik meteen even regelen.'

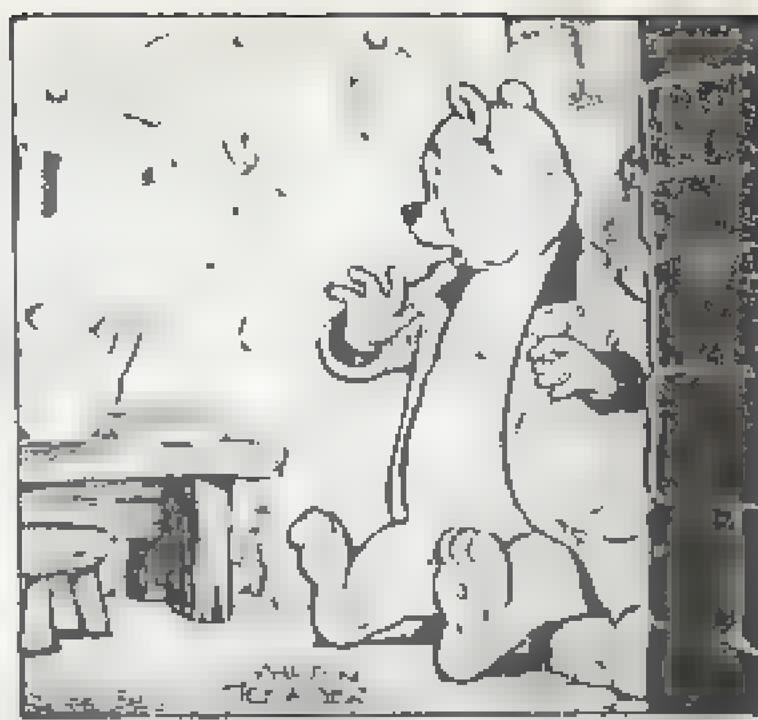

Opa Beun wist van aanpakken, dat bleek Hij spoedde zich naar de vergaderzaal en wendde zich tot een familielid dat daar zat puzzelen
'Ik heb een nieuwe gevangenisdirecteur nodig', sprak hij. 'De ouwe deugt niet, die is niet van de familie Is het een baantje voor jou, neef?'
'Dat ligt er aan', zei neef 'Wat betaalt het en hoeveel vacantie is er en is er een pensioen en zo?'
'Dat wordt geregeld', verzekerde de grijsaard 'Je kunt lezen en schrijven, dus je bent een prima vakman En die is zijn loon waard Maar je moet zorgen, dat die Bommel niet ontvlucht, want dat is de hoofdzaak'.
'Als het anders niet is', zei de ander 'Laat dat maar aan mij over, hoor Ik zal die gevangenis ze laten verbouwen, dat er geen vlieg meer uit kan'.
De beide heren namen afscheid om aan het werk te gaan Opa Beun ging een groot vuurwerk organiseren om zijn benoeming tot staatsregelaar te vieren en neef spoedde zich naar een vakkundig timmerman.
Zo kwam het, dat heer Ollie in de stilte van zijn cel werd opgeschrikt door het geluid van stenen bikken in de verte.
Maar zijn gedachten waren te zeer vervuld van bitterheid om daar veel aandacht aan te schenken

De verbouwing van de gevangenis werd krachtig aangepakt door de aannemer B. Haas. Deze ervaren vakman, die reeds als knaap uitblonk in het bouwen van zandkastelen aan het strand en die verder geschoold werd als ongeschoold werkman bij B. Super's Slooperijen N.V. zag hier een kans om zich geheel uit te leven.

'Dit moet een model-gevangenis worden', zo sprak hij tot zichzelf. 'Deze muren zijn oud en voos, dat ziet men zó. Tegen de vlakte er mee, op slecht materiaal kan ik niet werken. En daarna zullen we eens een nummertje metselen weggeven! Dit wordt een bouwwerk waar geen vlieg meer uitkomt!'

Dat was gespierde taal... en het is dan ook geen wonder, dat de nieuwe directeur van de gevangenis de zaak vol vertrouwen aan hem overliet.

Bijgestaan door een dapper groepje bloedverwanten hamerde de aannemer er nu op los... en deze aanpak leverde een opmerkelijk resultaat op. Want op die middag om tien over drie stortte de gevel over de gehele breedte in.

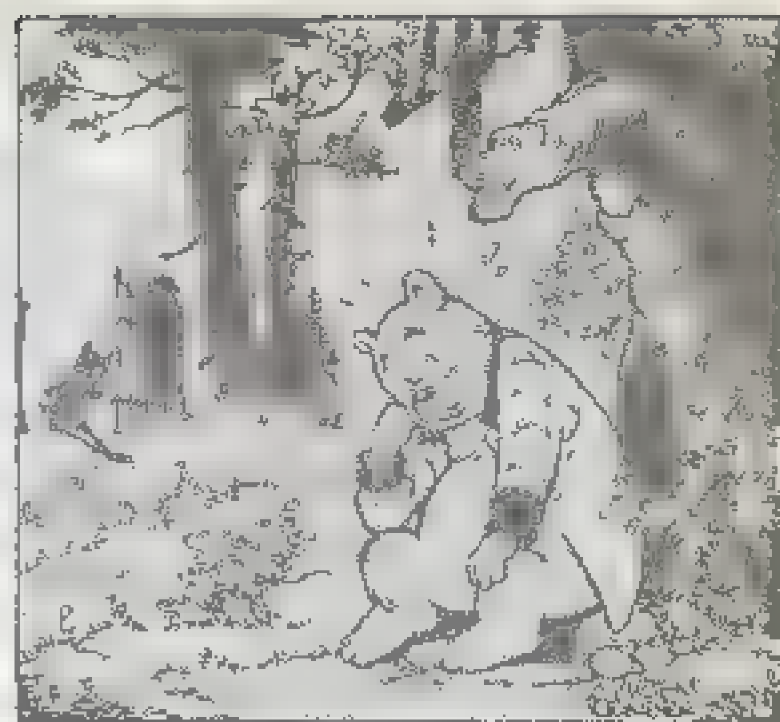
Heer Bommel, die in de cel zijn jammerlijk lot zat te bepeinzen, werd hierin gestoord door het wegvallen van een muur, zodat hij zich plotseling in de open lucht bevond.

'Ook dat nog,' prevelde hij bedroefd. 'Mij wordt niets bespaard...'

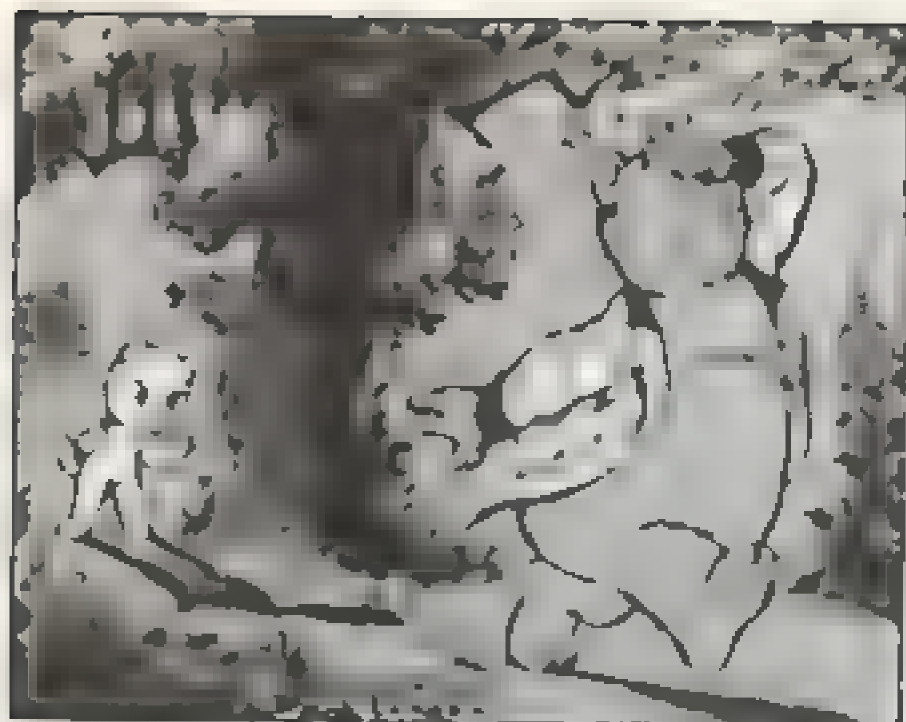
Doch toen veerde hij overeind en er verscheen een nadenkende blik in zijn ogen.

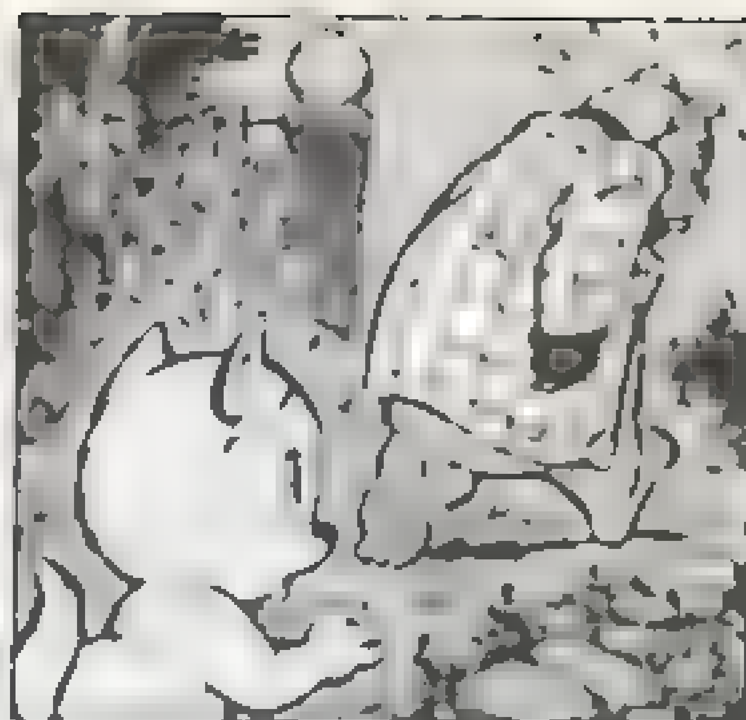

Het instorten van de gevangenismuur gaf een hele opschudding, dat valt te begrijpen De directeur, die juist op weg was om zijn benoeming te gaan vieren, hield geschrokken de pas in en wendde zich tot een dienstdoend agent van politie.
'De zaak ligt open!' zo riep hij uit. 'Alle gevangenen ontsnappen' Houd ze tegen!'
'Ja, ja, je hebt gemakkelijk praten!' zei de beambte Hij wierp een bekommerde blik op de vluchtende gestalten, die daarginds over het puin naar de vrijheid klommen en krabde zich het hoofd
'Houd ze tegen, ja, ja!' hernam hij 'Alsof dat maar zo gaat! Die lieden vinden het vast niet goed als ik dat doe Ze zullen boos worden en wat dan? Dan sta ik daar als agent alleen en je hebt best kans, dat ze me klappen geven!'
'Ben jij een vakman?' riep de directeur verbitterd uit. 'Bah! Je maakt de naam Haas ten schande!'
Deze woorden brachten de politieambtenaar tot bezinning.
'In orde', sprak hij eenvoudig. Ik zal onmiddellijk maatregelen nemen Ik volg reeds een spoor!'
Hij wendde zich om en snelde heen. Welk spoor hij volgde, weet ik niet. Het staat echter vast, dat heer Bommel, die eveneens tot de ontvluchten behoorde, tegen het vallen van de avond nog niet gevat was.
In het schijnsel van de maan zat hij in een plantsoen onder een boom verscholen Een kille wind deed hem huiveren en toen een knappende tak het naderen van een voorbijganger aankondigde slaakte hij een gesmoorde kreet.

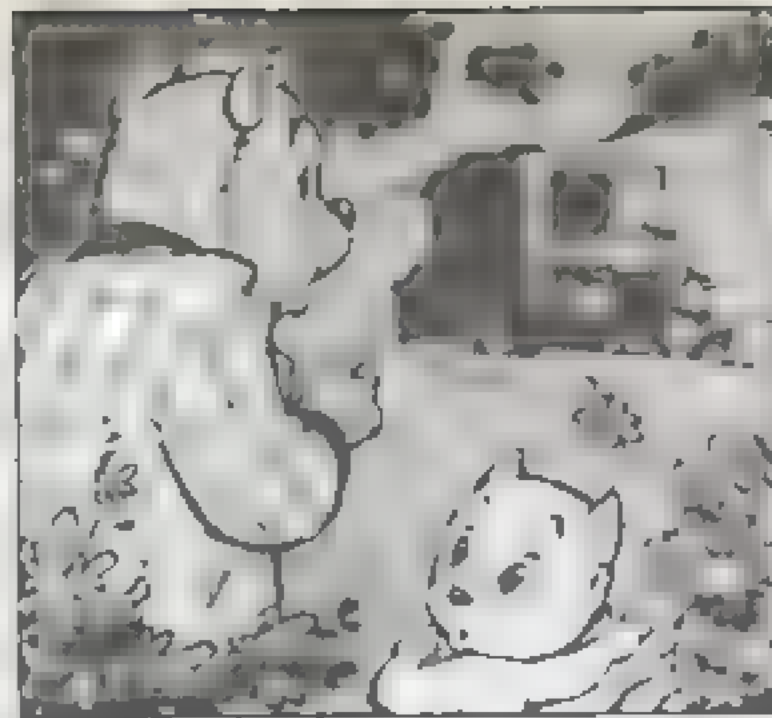

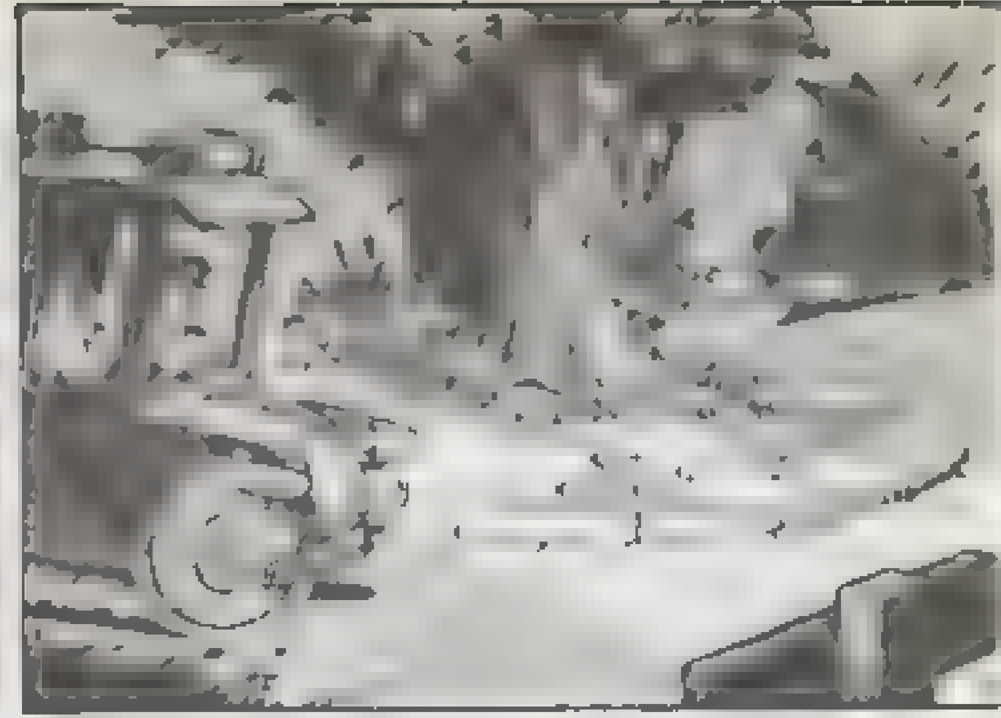

Dit is reeds weer het einde, [illegible] mompelde hij. 'Men is mij op het spoor.' En hij stond op om zich over te geven. Doch voor hem stond geen dreigende ambtenaar; het was slechts Tom Poes, die in het vale maanlicht naderde.
'Jij!' riep heer Ollie met grote woede uit. 'Jij verrader! Maak dat je wegkomt, voor dat ik een ongeluk bega!'
Met deze woorden wendde hij zich af en liep haastig het paadje af.

'Maar heer B[illegible],' riep Tom Poes hem [illegible] [illegible] dat ik alles voor uw bestwil gedaan heb? Want de enige die de [illegible] kan [illegible] is Heer Hans zelf. U had geen kans tussen die [illegible] maar nu [illegible] Heun de [illegible] zien hoe [illegible] alles voor elkaar komt!'
Heer Ollie hield de pas in en keek toornig om. Het was duidelijk dat een zeer scherp woord op zijn tong brandde, maar op dat moment legde Tom Poes de vinger op de lippen, terwijl hij in de verte wees. Daar verschenen twee [illegible] van politie op het pad. Ze hadden een arrestant tussen zich in, die ze [illegible] het maanlicht voerden.
'Sst!' fluisterde Tom Poes. 'Ze zijn al bezig om hun eigen graf te graven, ziet u wel?'
'Ik zie geen graf!' snauwde heer Ollie. Maar toen zweeg hij. Er was iets in de figuur van de arrestant dat hem te denken gaf.

Tom Poes en heer Bommel trokken zich [illegible] achter een boomstam terug, zodat de politieambtenaren met hun arrestant passeerden zonder hen op te merken. 'Een [illegible] arrest!' zei een van de agenten. 'Dit is een heel verdachte figuur. Zag je, hoe [illegible] hij daar bij die gevangenis rondsloop, neef?'

'Nou', zei de neef. 'En dan die naam, die [illegible] opgegeven. Jansen heet hij, zegt ie! Als je een vakman als hij wilt nemen, moet je een betere naam verzinnen, ouwe jongen!'

De arrestant zweeg, hoewel [illegible] vonken schoten. Hij liet zich gedwee naar de gevangeniswagen voeren, die een eindje verder op de weg stond en stapte zonder tegenstribbelen naar binnen.

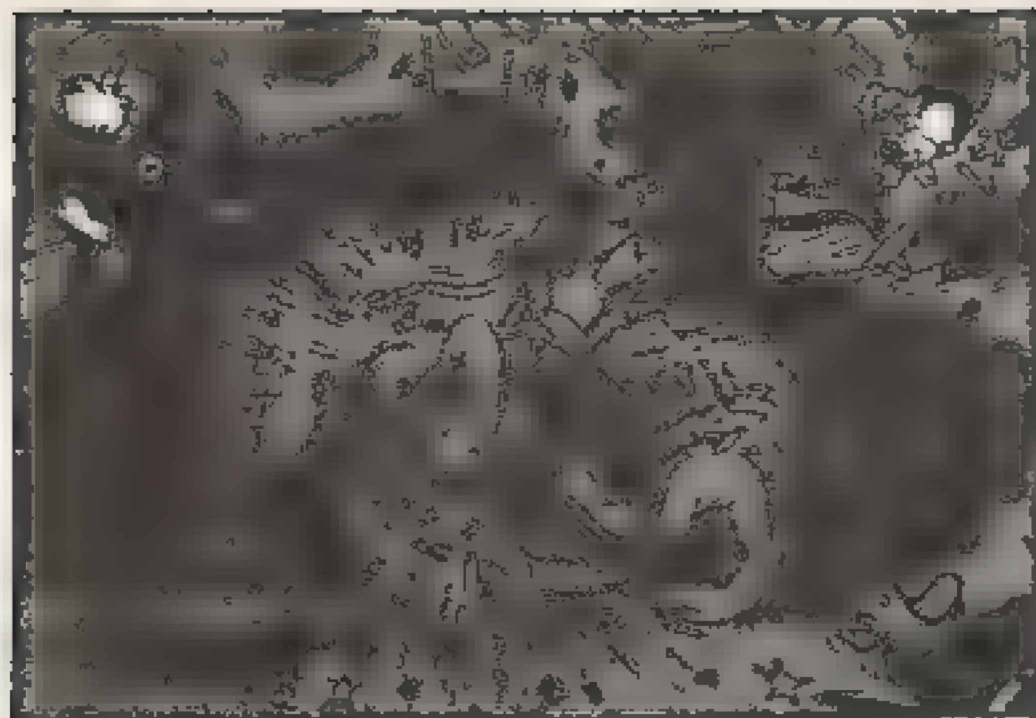
'Ziet u wel?' zei Tom Poes. 'Ze hebben de verkeerde gearresteerd. Dat zal hun leuk opbreken, heer Ollie!'

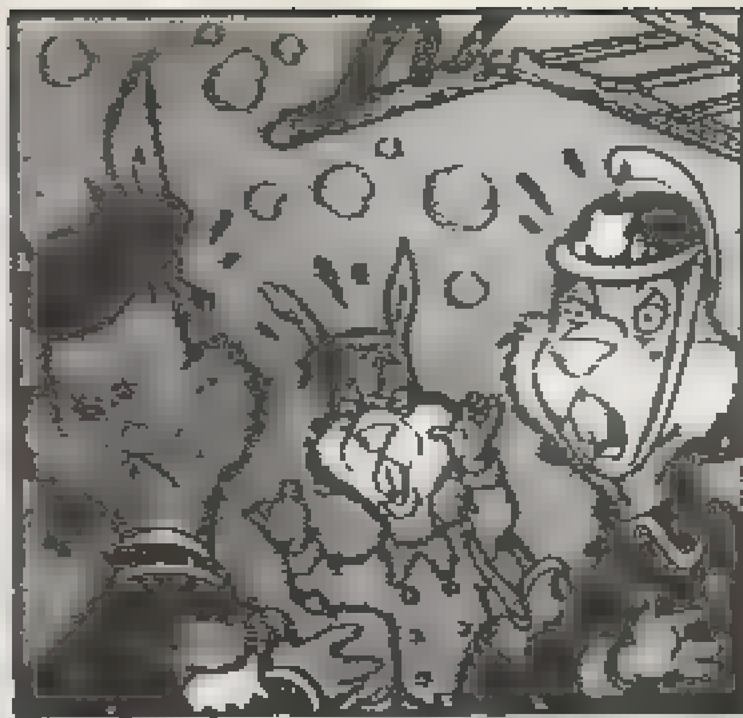
Heer Bommel knikte sprakeloos. Hij begon te begrijpen, wat zijn jonge vriend bed[illegible]de en daardoor verdween zijn boosheid.

'Maar hoe moet dit nu aflopen?' vroeg h[illegible] toen de auto zich in beweging zette.

'We moeten even afwachten', zei To[illegible] Poes. 'Ik denk, dat alles vanzelf gaat.'

Hij kreeg meteen gelijk, want op het m[illegible]ment, dat de dievenwagen met een veel [illegible] korte bocht een hoek nam, suisde vanaf d[illegible] andere kant een brandweerauto nad[illegible] Het was duidelijk, dat een botsing n[illegible] meer te vermijden zou zijn..

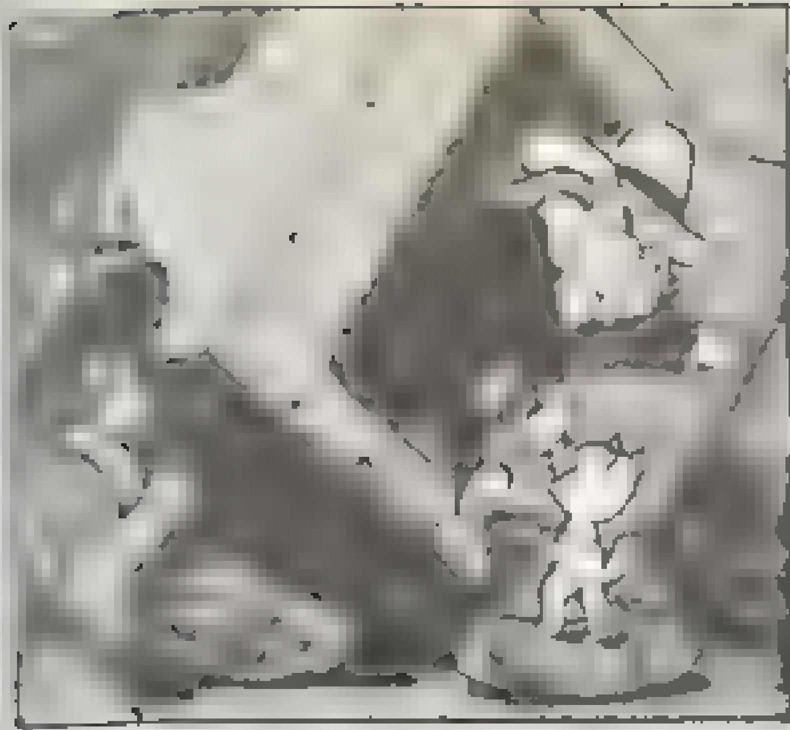
Opa Beun had op het paleis een groot vuurwerk afgestoken om zijn benoeming tot staatsregelaar te vieren. Maar omdat het materiaal niet deugde was het gebouw in brand geraakt. Dat was de reden, dat de brandweerauto met grote snelheid de weg af kwam rijden, precies op het moment, dat de gevangeniswagen de hoek wilde nemen. Er volgde een vreselijke botsing, waarbij de beide voertuigen geheel ontredderd geraakten. Doch persoonlijke ongelukken deden zich niet voor, zodat er al spoedig een groepje agenten tegenover enige brandweerlieden stond.

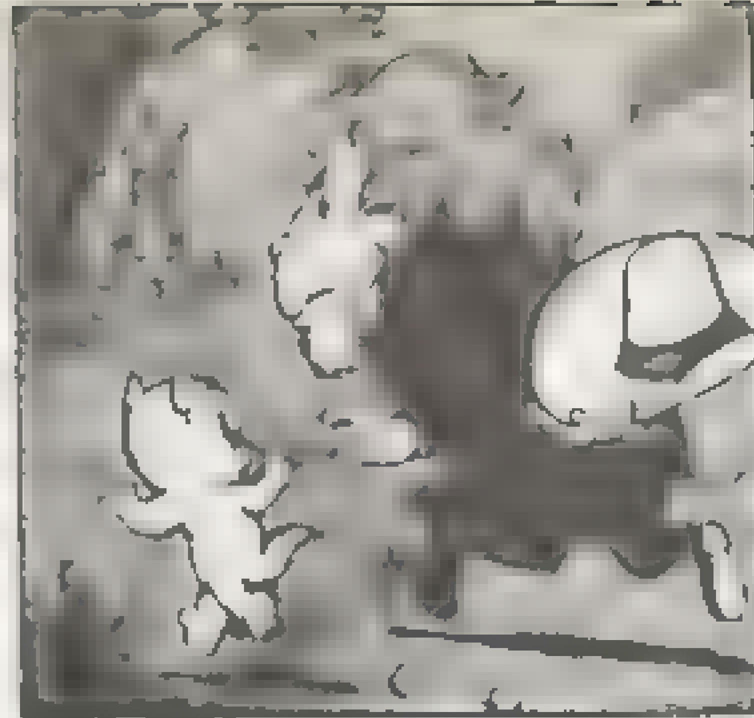
'Kijk dan ook uit!' riepen de politiebeambten. 'We hebben nog getoeterd!'

'En wij hebben gebeld!' riepen de brand-[redacted]. 'Hard hoor!'

'Het komt van het materiaal', sprak de brandmeester. 'Laten we nu geen ruzie maken, beste neven. Het achterwiel is trouwens nog heel. Laten we liever een geschikt cafétje zoeken om een hartversterking te nemen. Ik ben erg geschrokken hoor! Wat jullie?'

Terwijl de heren zo stonden te beraadslagen sloop Tom Poes snel naderbij. Hij zorgde er voor, dat hij in de schaduw bleef en daardoor bemerkte niemand, dat hij naar de achterkant van de gevangeniswagen liep.

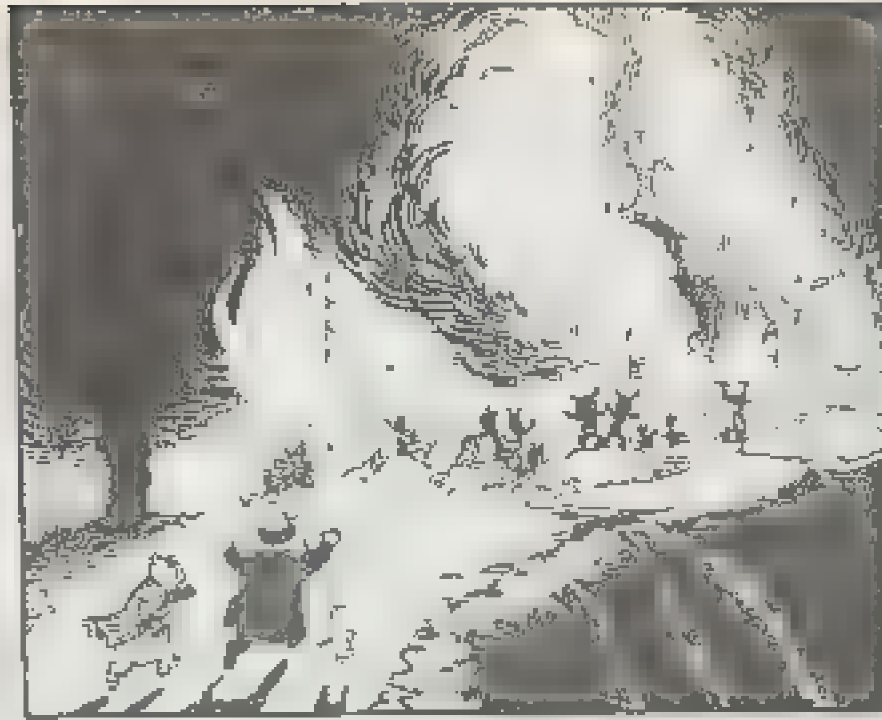

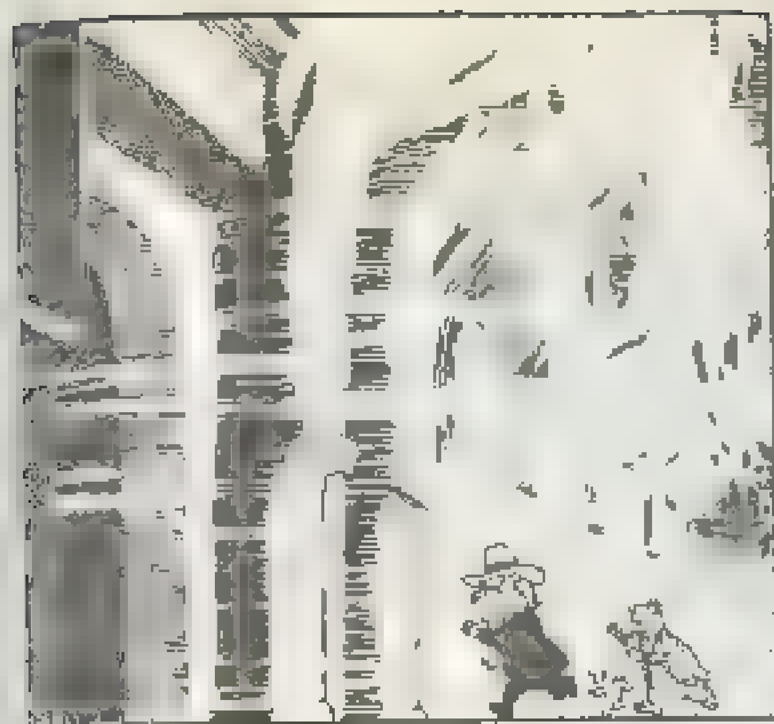
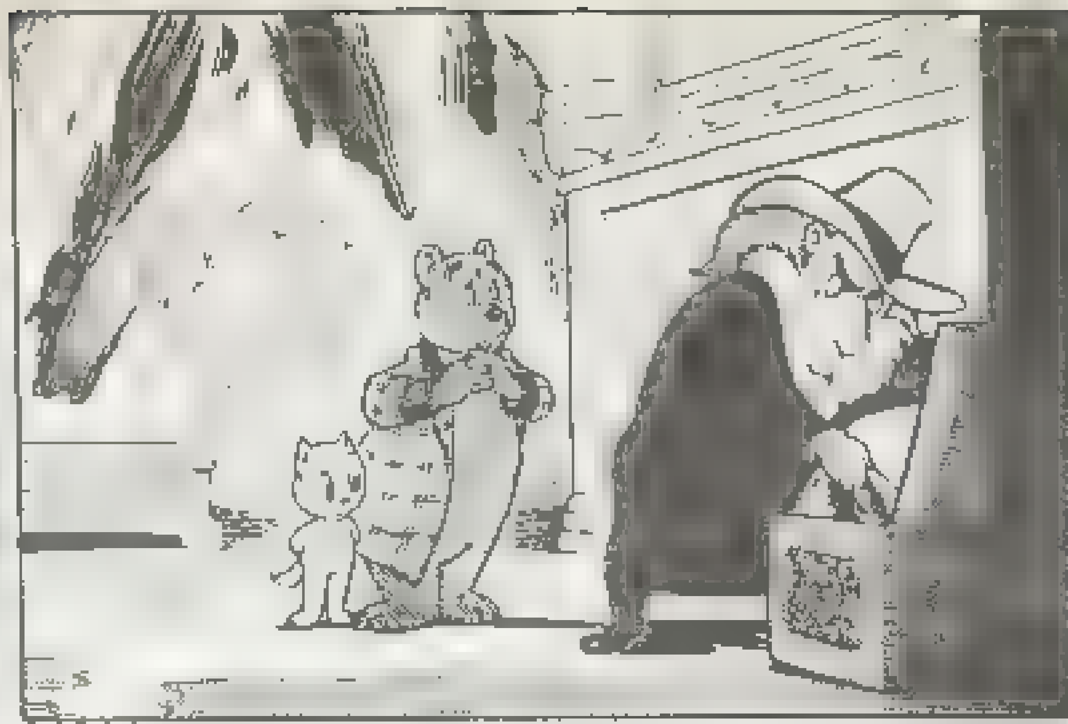
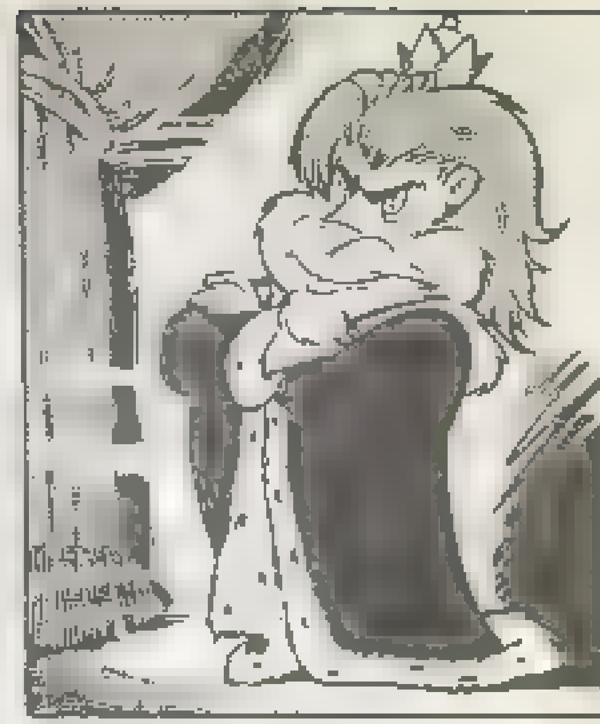
Na enig morrelen slaagde Tom Poes er in om de achterdeur van het voertuig te openen. 'Kom vlug, heer Jansen!' riep hij in de duisternis. 'De kust is vrij!'
De raadsheer aarzelde niet. Met een grimmig gelaat klom hij uit het wrak en snelde achter Tom Poes aan naar de schaduw van de bomen, waar heer Ollie zich bevond.
'Zo, zo, daar is de staatsregelaar ook!' [illegible] hij. 'Ontsnapt uit de gevangenis, zoals ik zie.'
'Juist', zei heer Bommel uit de hoogte. 'En u, mijnheer, bent ontsnapt uit de dievenwagen. We zijn dus collega's, als u begrijpt wat ik bedoel!'
'Dat is een gevat antwoord', hernam de heer Jansen getroffen. 'Inderdaad Bommel, we zijn collega's in het ongeluk.'
'Het is prettig dat u uw vergissing inziet', zei heer Ollie. 'Wij, Bommels, zijn niet haatdragend. Het was natuurlijk heel bitter om in een cel te worden opgesloten. Maar als u er spijt van hebt, ben ik bereid om de zaak te vergeten.'
De raadsheer knikte en keek hem peinzend aan.
'Dat is heel ruim van u', sprak hij. 'Ik geef toe dat ik een verkeerd inzicht had. Maar nu zijn mij de ogen opengegaan. Ik hoorde daarnet van die brandweerlieden dat het paleis in brand staat door een verkeerd ontstoken vuurwerk. Nu is het genoeg geweest. Ik weet wat mij te doen staat!'

'Het heeft lang geduurd', zei de heer Jansen. 'Maar door dat vuurwerkje van de oude Beun Haas zijn mijn ogen opengegaan. Ik moet nu snel handelen, want anders is het te laat'.
Met deze woorden wendde hij zich om en begon te draven in de richting van het paleis. Daar kleurde een vurige gloed de hemel rood.
'Wat gaat u doen?' vroeg heer Ollie, met hem meehollend. 'Het kasteel staat in brand!'
'Daarom juist', legde de raadsheer hijgend uit. 'Ik moet het koningschap redden, meneer!'
'De koning!' mompelde heer Bommel getroffen. 'Natuurlijk! Dat ik daar niet aan gedacht heb. Maar ik heb hem nog nooit gezien... en als je iemand nooit ziet, denk je niet zo erg aan hem, als u begrijpt wat ik bedoel! Kom Tom Poes, we moeten de koning redden!'
Zo sprekende verdubbelde hij zijn snelheid, zodat hij niet lang na de heer Jansen op de plaats van de brand aankwam.
Daar was het een vreselijke toestand. De soldaten van de lijfwacht waren druk bezig om hun sigaren uit de vlammen te redden en opa Beun bracht met enige bedienden de rest van het vuurwerk in veiligheid. Om hen heen loeiden de vlammen en knapperde het hout.
'We zullen heel vlug moeten handelen!' riep de raadsheer. 'Ach, ik hoop, dat we niet te laat zijn!'
Hij verdween in de rook, gevolgd door Tom Poes. Heer Bommel aarzelde slechts even. Toen kneep hij de ogen dicht, stak de armen voor zich uit en strompelde achter hen aan, het brandende bouwwerk binnen...

De raadsheer kende de weg in het kasteel goed. De brand scheen hem niet te hinderen, want hij snelde voort door rokende gangen en onder smeulende balken door, totdat hij eindelijk stilstond in een grote zaal. Boven hem knetterde het houtwerk, maar daar lette hij niet op. Met een snelle beweging trok hij een kist naar voren en opende het deksel.
'De koning!' riep heer Ollie gejaagd! 'We moeten de koning redden! Waar is hij?'
'Het gaat niet om de koning, het gaat om het koningschap!' legde de heer Jansen uit. 'De koning moet zijn uiterlijke macht uit de vlammen redden en zich ermee tooien!'
'Maar waarom?' riep heer Bommel ongeduldig. 'We hebben geen tijd voor opschik, als de zaak in brand staat!'
'U vergist zich', hernam de raadsheer. 'Beunhazen herkennen de koning alleen als hij een kroon op heeft, dat is gebleken! Als die kroon verloren gaat, dan is dus ook het koningschap ten einde. Want hoe kan de koning anders de beunhazen, die nu alle sleutelposities innemen, van zijn koningschap overtuigen?'

Heer Ollie keek met tranende ogen naar de hermelijnen mantel, die de ander uit de kist had gehaald en hoestte benauwd.
'Wat een onzin,' riep hij met verkouden stem. 'Het gaat om een leven. Als we niet opschieten is de stakker in de smook gestikt. Waar is de koning?'
De heer Jansen sloeg de mantel om zich heen en zette met zorg een kroon op zijn hoofd.
'Hier,' sprak hij.

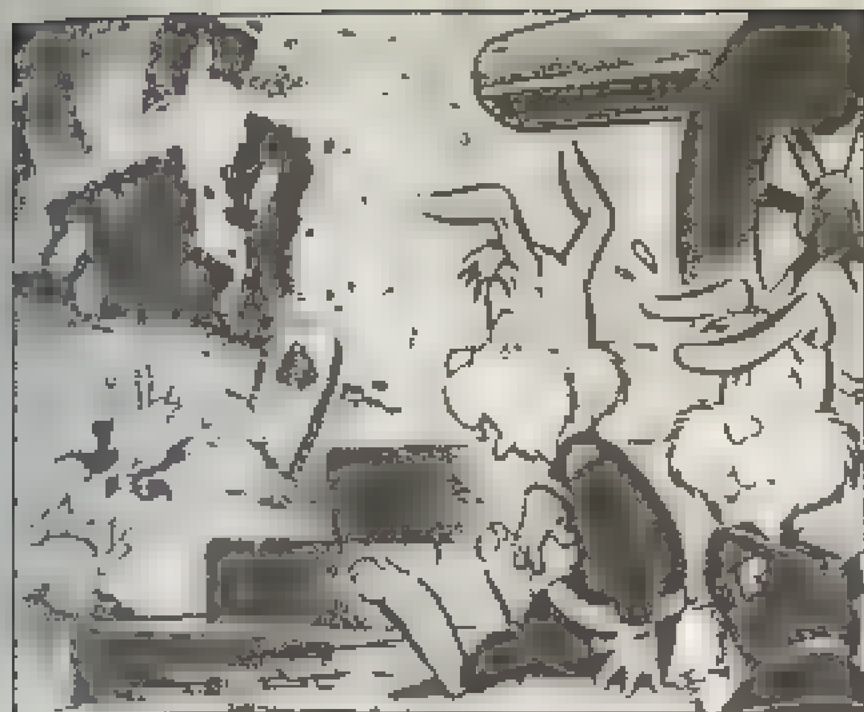

Voor het brandende kasteel sprongen enige figuren overspannen heen en weer.
'Help!' riep Opa Beun met schrille stem. 'Mijn vuurwerk! Mijn sigaren!'
'Hihihi!' giechelde Wammes Waggel, die ook naar buiten gekomen was. 'Wat mal hè? Dat er zóveel vuur uit een vaatje zevenklappers kan komen! Ze zijn toch maar knap tegenwoordig!'
'Ach wat!' snauwde de kapitein van de lijfgarde. 'Hier is iets ergs aan de gang! Zie je niet, dat het wachthuisje in vlammen staat? En mijn medailles liggen nog binnen! Dit is een ramp. Waar blijft die brandweer toch?'
'Ja, dat begrijp ik ook niet', jammerde de grootvader. 'Waar is de brandspuit? Allemaal prima vaklieden, maar als men ze nodig heeft zijn ze er niet! Kunnen we zelf niets doen? Heb je hier geen waterkanon, neef?'
'Een waterkanon!' riep de militair uit. 'Natuurlijk! Daar staat er een, we kunnen zó blussen!'

En met deze woorden snelde de voortvarende officier op een apparaat af, dat niet ver van het kasteel stond opgesteld. Met geoefende bewegingen draaide hij het om, richtte en bracht het in werking.
Doch helaas. De geoefende krijgsman had in de drukte het verschil tussen een gewoon kanon en een waterkanon uit het oog verloren, zodat hij nu met een enkel schot de restanten van het eens zo trotse kasteel in puin legde...

Toen het schot afging stonden de omstanders een ogenblik als door de donder getroffen. In plaats van water spuwde het kanon een zwaar model kogel op het brandende kasteel – en dit was te veel voor het reeds zo beproefde metselwerk. Met donderend geraas stortten de muren in, zodat de vlammen onder het puin werden gedoofd en er slechts een rokende puinhoop overbleef.

'O wee!' riep Opa Beun, 'het was geen brandspuit! Het was een kanon!'

'Ja, wat mal, hè?' kraaide Wammes Waggel. 'Maar de brand is toch uit. Knap, hè?'

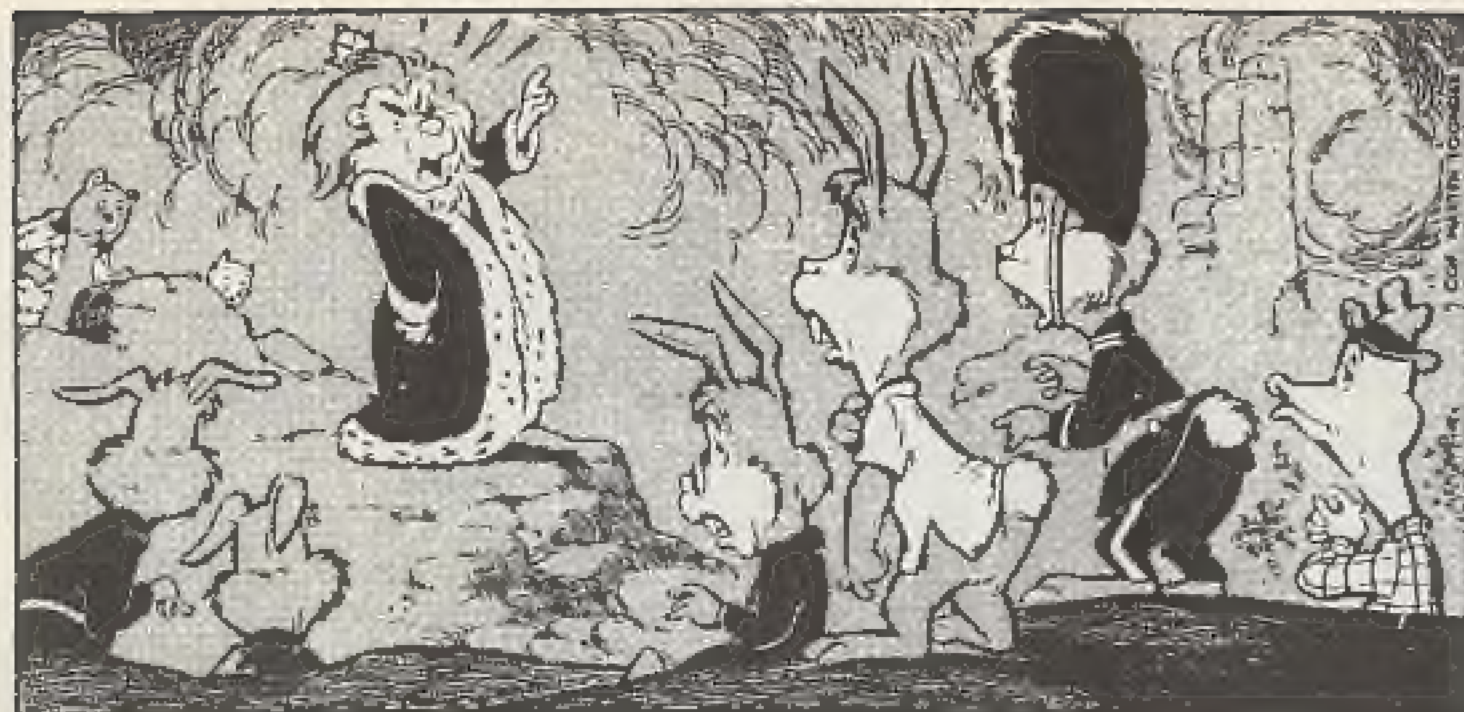
De kapitein van de lijfwacht herstelde zich. Nu de zaken deze keer genomen hadden besloot hij er het beste van te maken.

'Och, het is allemaal een kwestie van doorzicht', sprak hij. 'Ik zag meteen, dat hier geen halve maatregelen zouden baten. Als er geen brandspuit komt, moet het leger ingrijpen, dacht ik. Krachtig en afdoende! Een goed soldaat dooft vuur met vuur. Voor vaderland en vorst! Hoezee!'

'Reuze knap, neef!' prees de grootvader. 'Je bent een prima vakman. Maar nu je het zo zegt... eh... waar is de vorst eigenlijk? De koning, bedoel ik?'

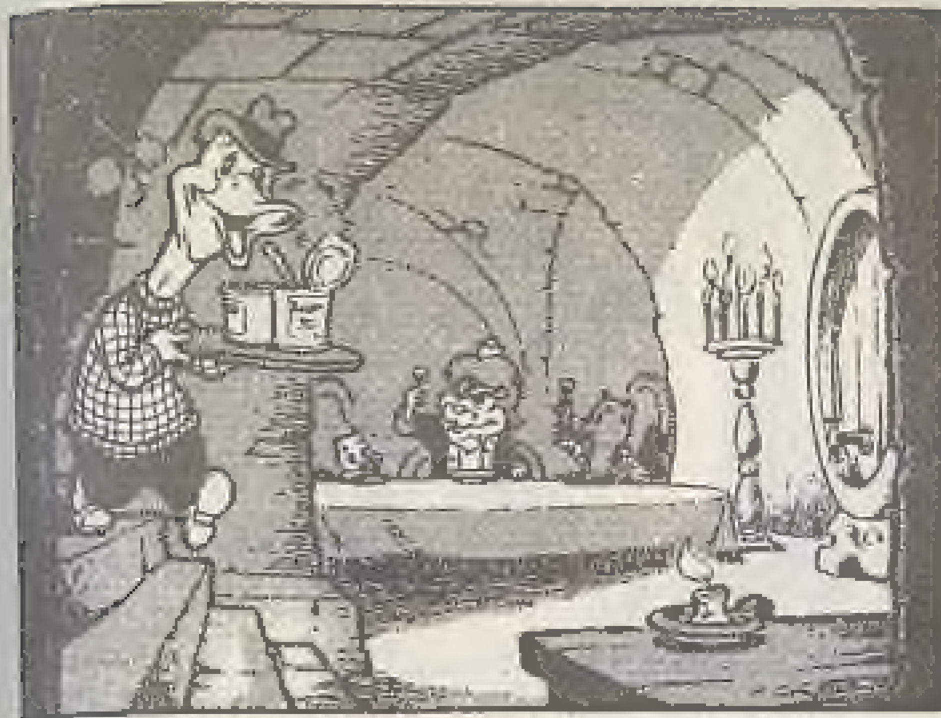
Er viel een drukkend zwijgen – en in het rode licht zag men het gelaat van de geharde krijger verbleken. Doch toen klom er uit de puinhopen een gedaante omhoog. Hij was in een mantel gehuld en een kroon dekte zijn machtige schedel.

'Hier is de koning!' riep hij met daverende stem.

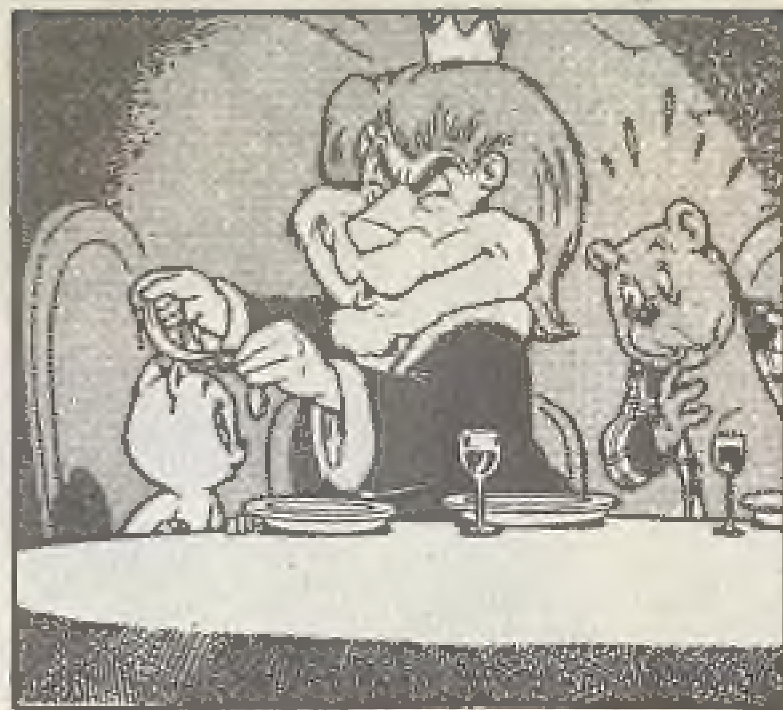

Toen de figuur van de raadsheer daar zo plotseling uit de puinhopen verscheen zetten de omstanders grote ogen op, dat spreekt.
'D-dat is de koning!' stamelde Opa Beun ontroerd. 'Hij heeft een kroon op, kijk maar!'
'Hihihi, wat mal!' riep Wammes Waggel uit. 'Ik dacht, dat hij meneer Jansen heette. Wat een fopperij, hè? Enigjes, hoor!'
'Geef acht!' riep de kapitein van de lijfwacht, die zich zijn mooie vak herinnerde.
Maar de koning maakte een ongeduldige handbeweging. 'Laat maar!' sprak hij. 'Het is nu te laat. De staatsregelaar heeft met zijn vuurwerk mijn kasteel in brand gestoken, de brandweer is tegen de politie opgereden en het leger schiet de resten van mijn slot in puin. Dat is genoeg. De ogen zijn mij open gegaan. Hiermede proclameer ik het ontslag van alle Beunhazen!'
'Maar ik wilde alleen maar een feestje geven!' riep Opa Beun gebroken uit' 'Ik heb niets gedaan!'
'Juist!' riep de vorst met dreunende stem. 'Je hebt niets gedaan! Je bent ontslagen! Weg met jou en je hele familie! Verdwijn!'
'Ach, wat is dat nu naar', jammerde Wammes. 'Alles was nu net zo enig en nu is hij echt boos. Niks leuk, hoor!'
Er was echter niemand, die naar hem luisterde. Een geritsel in de puinhopen verried, dat de familie Haas haastig het hazenpad koos. En zo leerde Waggel in dit bittere uur, dat een personeelchef geheel alleen staat als de zaken tegen lopen.

Een van de kelders van het kasteel was nog intact gebleven en daar nam de koning nu zijn intrek om met Tom Poes en heer Bommel een late maaltijd te nuttigen. Personeel was er niet meer, zodat de personeelchef W. Waggel persoonlijk een blikje erwtensoep opwarmde en ter tafel bracht.
'Het is hier nu wel erg stil', sprak de vorst. 'Nu ik alle Beunhazen ontslagen heb, merk ik ineens, dat er niemand meer overblijft. Ik zal dus helemaal opnieuw moeten beginnen met de opbouw van Kontreie. Maar beter alleen van voren af aan beginnen, dan doormodderen met die voze figuren. Tot dat inzicht ben ik gekomen – en dat heb ik aan u te danken!'
Heer Ollie zag, dat hij een fraai lint uit zijn mante. te voorschijn trok – en hij maakte een afwerend gebaar.
'Ach, het was niets', sprak hij bescheiden. 'Als wij, Bommels, iets doen, doen we het goed. Onze plicht is altijd duidelijk, als u begrijpt wat ik bedoel. En daarom...'
'Daarom', hernam de koning, zonder zich aan hem te storen, 'benoem ik de heer Poes tot commandeur in de orde van Kontreie. Door hem heb ik de beunhazenplaag leren kennen. En de heer Waggel, die de plaag in het land heeft gebracht, benoem ik tot raadsheer. Als hij mij iets aanraadt, zal ik altijd zeker weten, dat het fout is'.
Nu, dat gaf een hele vreugde, dat spreekt. Alleen heer Ollie trok zich wat gemelijk terug. Hij had hoofdpijn door de meegemaakte ontberingen, zoals hij zeide.

Enige tijd later waren heer Bommel en Tom Poes weer op weg naar Rommeldam. De Oude Schicht snorde over de weg, die naar de grens leidde, zonder enige hindernis te ondervinden. Want verkeer in die richting was er niet. Daarom viel het des te meer op, dat een dichte stroom voertuigen zich op de andere weg voortbewoog, op weg naar Kontreie.

'Allemaal emigranten, die naar hun land terugkeren', zei Tom Poes. 'Want nu de beunhazen weg zijn, is er weer plaats voor de anderen. Ik denk, dat de koning het nu wel gemakkelijker zal krijgen'.

'Hij verdient het anders niet', zei heer Ollie, een scheve blik op het lint werpend, dat Tom Poes om de hals droeg. 'De heer Jansen mist de juiste kijk op de dingen, als je begrijpt, wat ik bedoel. Hij pakt alles verkeerd aan. Maar komaan, ik ben een heer met ruime opvattingen en het geeft mij een mooi gevoel van binnen, dat ik mijn plicht gedaan heb. En dat is tenslotte de hoofdzaak. 'Ollie, jongen' zei mijn goede vader altijd, 'beter een zuiver geweten van binnen, dan een medaille van buiten'. En daar houd ik mij aan'.

En dit is dan het einde van deze geschiedenis. 'Maar de beunhazen dan?' zal een oplettend lezertje misschien vragen. Wel, men zegt, dat ze naar alle kanten over de grens zijn gevlucht en dat ze nu in vele landen vooraanstaande posities innemen.